

Perry Rhodan, díl 395

Kurt Mahr : HYPERNÁKAZA

Na Zemi a ostatních světech Solárního impéria se píše začátek srpna roku 2437. Události poslední doby jednoznačně ukázaly, že pokud chce lidstvo uhájit svou existenci, nelze už dále odkládat střetnutí s První vibrační mocí. Každý den klidu, který Pozemšťané svému nesmiřitelnému protivníkovi dají, může vést k zániku lidstva.

Ale mají Perry Rhodan a jeho lidé vůbec reálnou šanci proti hrozivému nepříteli, jemuž stojí v cestě? Jak mají Pozemšťané zničit Vibrační moc, když ani neví, kde vlastně sídlí?

Let CRESTU V do centra Malého Magellenova mračna a k líhňové planetě Baramů přinesl alespoň nějaké odpovědi, málem však skončil katastrofou, když se většina posádky změnila v „Zelené přízraky“. Naštěstí se podařilo navrátit postižené do původního stavu.

Nakonec to nebyl CREST V, kdo narazil na důležitou stopu, nýbrž SCENDALA, jedna z průzkumných lodí Solární říše. Objevila poničenou baramskou loď a na ní mrtvou Bestii.

*Nyní má být plavidlo opraveno a vysláno k původnímu cíli cesty, aby zde rozšířilo **HYPERNÁKAZU**...*

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan - Zakladatel a Velkoadministrátor Solárního impéria.

Icho Tolot - Halut'an přivážející novinky.

Poručík Ken Parmenter - Druhý navigátor lodi SCENDALA.

Atlan - Lord admirál velící akci na Port Gurradu.

Paladin, John Marshall, Tako Kakuta, Ras Čubaj, Rakal a Tronar Woolverové, dr. Armond Bysiphere, dr. Jean Beriot a Melbar Kasom - příslušníci Atlanova komanda.

1.

Světelný bod na obrazovce zaměřovače setrval. Ken Parmenter lokátor několikrát vypnul a zapnul, bod se však pokaždé znovu rozsvítil.

Byli u cíle!

Na první pokus se jim v obrovské oblasti podařilo objevit objekt, jehož maximální rozměr činil necelých dvě stě metrů. Ken byl příliš unaven, než aby si tento úspěch náležitě vychutnal. Od doby, kdy se vynořili v cílové oblasti, strávil u zaměřovačů dlouhých dvaadvacet hodin. Bylo tomu tak proto, že on, druhý navigátor SCENDALY, nejlépe věděl, kde se hledaná věc nalézá.

Zapojil interkom a unaveně ohlásil:

„Objekt lokalizován. Vzdálenost jedna celá, osm nula tři světelného roku. Posílám souřadnice.“

Stiskl několik tlačítek na ovládacím panelu. Zaměřovače se propojily s navigačním počítačem, který bleskurychle našel nejkratší cestu k cíli.

Uplynula jedna hodina. Pobočník se zeptal Kena, jak se cítí. Přestože byl Parmenter unaven, odmítl opustit lokátory do doby, kdy se cíl objeví v optických zaměřovačích.

Cíl...!

Ken se zamyslel. Cílem byl mrtvolami naplněný vrak. Navigátor měl v živé paměti chvíli, kdy SCENDALA poničenou loď vypátrala. Diskovitý útvar, vnější plášť potrháný od výbuchů. A na palubě našli mrtvoly. Pět set těl Gurradů, šedesát Baramů – a jednu Bestii.

Ken Parmenter se v duchu opravil: Jednoho Uleba! Perry Rhodan tímto jménem nahradil výraz „Bestie“, neboť Ulebové se od Bestií v mnohém lišili.

Na palubě disku byl vysílač, napájený z baterie. Signál byl slabý a jen díky náhodě se SCENDALA ocitla v jeho dosahu. Avšak stalo se a vrak byl objeven. U jedné z mrtvol Gurradů pak výsadkové komando našlo hodinky, které se zastavi-

ly před pěti sty dvaceti lety. Stalo se to nejspíše vlivem otřesů v době, kdy si posádka lodi šla navzájem po krku.

Major Habylet, velitel SCENDALY, považoval nález Uleba za natolik závažný, že se ihned vydal na zpáteční cestu k lodím Solární flotily. Dopustil se však přitom dvou závažných chyb. Předně se ukázalo, že Uleb nebyl mrtvý, jak se původně zdálo. V kyslíkové atmosféře průzkumné lodi se brzy probudil a způsobil posádce značné potíže. Navíc kapitán odpojil vysílač na baramské lodi. Habylet se obával, že by signály mohly přivábit loďstvo nepřítele. Major tak ale neúmyslně ztížil záchranné lodi, jejíž posádku doplnil Ken Parmanter, hledání vraku. Existence signálu by jim úkol podstatně ulehčila. Za oby přehmaty si Habylet od nadřízených vyslechl mnoho nepěkných slov. Nyní byl vrak objeven a omyly kapitána SCENDALY se ukázaly jako nepodstatné.

Ken zamyšleně sledoval, jak se bod označující vrak rozjasňuje a putuje do středu obrazovky lokátoru. Automatické řízení fungovalo bezchybně. Začal brzdný manévr. Vzdálenost, která na zpočátku čítala skoro dvě astronomické jednoty, klesla na necelý jeden milion kilometrů.

Několik set světelných let za vrakem zářili hvězdy materiálového mostu mezi Velkým a Malým Magellanovým mračnem. Zvláště vynikala dvojhvězda tvořená obrovským modrým sluncem a jeho bílým souputníkem.

Když se vzdálenost od vraku ještě zmenšila, objevil se poškozený plášť vraku na obrazu z vnějších kamer. Sotva tři hodiny poté, co Ken Parmenter zachytil první stopy vraku, zastavila záchranná loď nedaleko od něho. Ken zvětšil výřez obrazu kamery natolik, že se plášť disku zdál vzdálen jen několik stovek metrů. Třebaže nebyla baramská loď dobře osvětlena, ukázaly se v trupu plavidla roztřepené otvory, způsobené nepřesnou palbou uvnitř bojující posádky. Kdysi dávno byl disk zničen zevnitř. Stalo se tak během vzpoury zajatých Gurradů, které Baramové převáželi vstříc děsivé budoucnosti. Gurradští bojovníci se nechtěli smířit se svým osudem a napadli své vězňatele. Bestie a Baramové se bránili. Výsledkem byla totální zkáza všech na palubě.

Náhle se z interkomu ozval hlas.

„Můstek poručíku Parmenterovi.“

Ken se ohlásil.

„Záchranný oddíl je připraven k přesunu, poručíku.“

„No a?“ zabručel Ken.

„Myslel jsem, že byste chtěl být ve výsadku. Víím, jak jste dostal v posledních hodinách zabrat, přesto...“

„Dobrá, dobrá, už jsem na cestě,“ přerušil Ken hlas z interkomu.

„Výborně. Hangárové propust' jedenáct, paluba C!“

Záchranný oddíl se skládal ze čtyřiceti lidí, z nichž každý byl vybaven přenosným pohonným agregátem. Muži měli za úkol rozmístit agregáty na pečlivě vypočítaná místa na povrchu diskovité lodi. V daném okamžiku měli být aktivováni

z můstku záchranné lodi. Potom být poničená loď vzata do vleku a uložena na plošinu, jež vyčnívala z trupu pozemského plavidla.

Vlečné paprsky plnily lví podíl práce, přesto byly nutné občasné opravy kurzu. I v době vynikající techniky bylo nejvýhodnější provést tyto opravy pomocí hrstky mužů, kteří na rozkaz aktivují příslušné agregáty.

Zatímco se členové výsadku rozdělovali po povrchu disku, spustil se Ken do jednoho z otvorů po střelbě. Nevěděl, co přesně chce uvnitř dělat. Netoužil po dalším průzkumu vraku. Možná doufal, že mu další pohled na dech beroucí hrůzy uvnitř bude připadat méně děsivý a už ho nebude pronásledovat ve snech.

Nitro lodi se od poslední Kenovy návštěvy nezměnilo. Těsně na otvorem, který použil pro vstup do disku, ležely mrtvolky dvou Baramů, štíhlé, graciézní, elegantní. Baramové vypadali jako živí, jen kombinopás, obepínající hmyzí hlavu, byl dávno vyhaslý. Jinak třpytivý materiál tvořící zbytky křídel, vyčnívajících ze zúžení trupu mrtvol, se v chladu vzduchoprázdna zbarvil do šeda.

Pět metrů dále ležel Gurrad - silný, ramenatý lví bojovník. Podlahu okolo něho pokrývala v tenké vrstvě dřívější srst, ve vražedném mrazu byla křehká a tříštila se.

Ken kráčel dále, antigrav v ochranném oděvu si nastavil tak, aby mu umožňoval bezproblémový pohyb. Kráčel kupředu jedním z hlavních koridorů, vedoucích k centrále lodi. Všude nacházel stopy zkázy a mrtvá těla. Oběti bojů ležely na zemi, opíraly se o stěny nebo se nehybně vznášely v prázdnu. Ken pokračoval dál a při každém kroku stále více litoval toho, že se do lodi smrti vůbec vydával.

Děs byl všudypřítomný. Ken pochyboval, že by mu to, co dnes uvidí, pomohlo zbavit se nočních můr. Dostal se k centrále. Polovina těžkých kovoplastových dveří visela v rámu, okraje roztřepené, zubaté a černomodré od smrtelného horka termálních střel. Ken vstoupil dovnitř. Obraz, který se mu naskytl, se nelišil od toho, co viděl na cestě sem. Dva mrtví Baramové viseli nehybně kus pod stropem. Jeden z Gurradů vězel zaklíněn mezi dvěma ovládacími pulty, tlamu měl otevřenou v posledním zoufalém výkřiku, jeho bílé oči měly skelný pohled.

Ken se rozhodl, že už viděl dost a odvrátil se pryč. Náhle na poslední chvíli zpozoroval něco, čeho si až doposud nikdo z průzkumníků vraku nepovšiml.

Poškození centrály bylo menší, než jinde v lodi. Zdálo se, že mrtvý Gurrad do velínu pronikl až v poslední chvíli boje. I začernalých míst označujících působení termopaprskometů, zde bylo méně a některé z přístrojů dostaly zřejmě jen jeden či dva zásahy.

A Ken objevil jeden, který nebyl porušen vůbec! Měl tvar krychle a nebyl příliš objemný. Stál mezi dvojicí řídicích panelů, o nichž se major Habylet domníval, že patří pilotovi plavidla a jeho pomocníkovi. Stroj byl hladký, beze spár a jeho kovový povrch nenarušovali ani ovládací prvky ani měřidla, hojně se vyskytující u jiných zařízení.

Ken usoudil, že se jedná o pozitronický paměťový blok, a protože se nacházel v bezprostřední blízkosti sedadla pro pilota, mohlo se jednat pouze o databanku, jejíž obsah byl důležitý pro řízení lodě.

Poručík zanechal dalšího průzkumu a vydal se na zpáteční cestu, neboť mu již docházel čas. Přesto udělal objev, který se později ukázal mimořádně významný a napomohl tak k odhalení úkrytu První vibrační moci.

* * *

„Podívej se na tohle“, řekl Perry Rhodan a ukázal na sérii fotografických snímků, které zhotovil major Habylets na palubě diskovité lodi.

Atlan se na ně podíval.

„Co je na nich zvláštního?“ zeptal se.

„Je to jedna část velitelské centrály, podle našich přátel oblast mezi sedadly pilota a kopilota.“

Arkonidan se usmál.

„Přátel?“

„Mluvím o Baramech neboli Baykalobech.“

„Aha.“

Atlan se znovu zahleděl na snímky.

Konečně zpozoroval, nač ho chtěl Rhodan upozornit. Otáčel fotografií, aby dosáhl lepšího nasvícení.

„Úplně nepoškozený agregát!“ vyhrkl. „Bez kontrolních prvků. Vypadá jako počítačový paměťový blok.“

Perry Rhodan vzal do dlaně komunikátor.

„Kiroffe ...?“

Na obrazovce se objevila zarostlá tvář důstojníka.

„Ano, pane?“

„Snímek jedenadvacet, série C. Ukažte ho Baykalobům a se zeptejte se, co je to za přístroj mezi křesly pilotů.“

„Hned za nimi jdu, pane.“

Obrazovka zhasla. Perry Rhodan se obrátil na Arkonidana.

„Rýsují se nám zajímavé možnosti“, pronesl pomalu a zamyšleně.

„Nejsem padlý na hlavu,“ ušklíbl se Atlan. „Nemyslím o nic pomaleji, než ty.“

„A co z toho usuzuješ?“

„Hm.“

Arkonidan vydal jen tento zvuk a obrátil se na velkou obrazovku. Upřeně hleděl do černého prázdna vesmíru, kterou toto okno v pracovně Perryho Rhodana zobrazovalo.

„Zatím bych se k tomu nerad vyjadřoval,“ řekl Atlan po chvíli. „Není to dost podkladů, abych si mohl vytvořit nějaký názor. Ale zdá se mi, že to, co plánuješ, není víc než sebevražedná akce.“

„Budeme jednat jen v případě, že se splní mé předpoklady,“ uklidňoval ho Perry Rhodan.

„A až se splní, začne sebevražedná akce,“ opáčil Arkonidan.

Atlan věnoval příteli vážný pohled.

„Rád bych věděl, kolikrát už jsi řekl něco podobného,“ smál se Rhodan. „Devadesát procent mých plánů bylo v tvých očích lehkovážných, neodpovědných a sebevražedných. Ale kde byli bychom, kdyby se nerealizovaly?“

„Doma,“ opáčil Arkonidan. „Skryti a v bezpečí. S malou hvězdnou říší okolo, ne víc než dvacet nebo třicet světelných let v průměru. Žádná galaktická velmoc, to v žádném případě, ale byl by mír.“

Perry Rhodan potřásl hlavou.

„Stěží se dá věřit, že Pozemšťané a Arkonidané mají společné předky. Proč myslíš, že tvůj národ zdegeneroval a ztratil touhu dobývat vesmír?“

„Jak myslíš,“ vrčel Atlan. „Proti tvému potřeštěnému plánu neřeknu už ani slovo. Stejně není jisté, že tvá domněnka...“

Přerušilo ho zabručení interkomu.

Perry Rhodan popadl mikrofon. Znovu se objevila vousatá tvář.

„Kiroffe ...?“

„Pane, vracím se od Baykalobů.“

„Výsledek?“

„Dva Baykalobové identifikovali onen agregát. Jedná se o nějakou pozitronovou paměť, určenou k uschování astronavigačních dat. Prý vypadá neporušeně a mohla by stále obsahovat cíl té diskovité lodi.“

Perry Rhodan nechal klesnout ruku s mikrofonem a hodil na Atlana triumfální pohled.

„Jedna nula pro mě,“ podotkl klidně.

* * *

Dne 30. července 2437 dosáhla záchranná loď FBT-223 severního sektoru Mléčné dráhy. Na z trupu vyčnívající plošině odpočívala v pevném objetí poutacích polí poškozená kosmická loď Baramů, sto osmdesát metrů dlouhá, šedesát metrů vysoká. Ještě ve značné vzdálenosti od CRESTU V odeslala FTB-223 radiogram, ve kterém poručík Ken Parmenter, druhý navigátor SCENDALY, žádal o hovor s někým z velení vlajkové lodi. Jeho přání bylo rychle splněno. S namáhavě přemáhaným rozčilením líčil poručík objev nepoškozeného zařízení v centrále disku.

Tímto způsobem obdržel Perry Rhodan potvrzení pro svou domněnku, která byla až dosud vzhledem k nedostatku podkladů jen čistou spekulací. Astronavigační databanka cizinců lodi zůstala za bojů ušetřena pustošení a byla nedotčena.

Doprovodná loď zaparkovala nedaleko CRESTU V. Posádka se přesunula na vlajkovou loď, aby si vybrala zaslouženého odpočinku. A tým složený ze čtyřiceti vědců a inženýrů, v doprovodu jedné skupiny Baykalobů, se vypravil na záchranou loď, aby posoudil škody na disku. Rhodan chtěl totiž co nejdříve s opravou baramské lodi.

Mrtvoly dřívější posádky, jakožto i těla Gurradů, byly odklizeny stranou, avšak zůstaly na palubě. Hrály v plánu Perryho Rhodana důležitou roli. Pozornost techniků platila v první řadě pohonnému systému. S pomocí Baykalobů zjistili, že jak normální impulzní pohon, tak i motory pro let v lineárním prostoru byly poškozeny během bojů na palubě. Max-3, mluvčí skupiny Baykalobů, si byl jist, že obě hnací ústrojí by mohla být opravena. Hrstka techniků, doprovod Maxe-3, se ihned pustil do práce.

Mezitím začala jiná skupina s opravou centrály a s demontáží pozitronické paměti. Přístroj a jeho obsah měl být důkladně prozkoumán na palubě CRESTU. Tato práce si žádala čas a opatrnost, propojení palubních systémů a databanky nesmělo za žádných okolností způsobit ztrátu navigačních údajů. Perry Rhodan stanovil, že na pracích v diskovité lodi se bude podílet čtveřice směn. Každá směna pracovala šest hodin. Pozemšťané by vydrželi více, ale od méně odolných Baykalobů se nedaly očekávat stejné výkony.

Díky takové dělbě práce na sebe výsledky nenechaly dlouho čekat. Jako první byla obnovena velitelská centrála, takže bylo možné loď řídit. Testy prokázaly, že hnací ústrojí opět funguje. O půl dne později byl také lineární konvertor vcelku opraven, takže cizí loď byla na kratší vzdálenosti plně letuschopná.

Pět a půl dne od návratu FBT-223 se konečně zdařilo dekodovat obsah pozitronické paměti. Naděje Perryho Rhodana byly naplněny. Mezi změtí informací, které paměť obsahovala, našli odborníci i pozici sběrného bodu, k němuž disk mířil, než Gurradové rozpoutali boj a změnili plavidlo v trosky plné mrtvol.

Práce šla dále rychle kupředu. Počítače disku fungovaly. Na pečlivě zvolená místa technici zabudovali kamery. Trup opravili jen částečně, jak požadoval Rhodanův smělý plán.

Sedm dnů po začátku práce platil člun – až na malé závady - za obnovený. Tu se všeobecná pozornost, až dosud věnovaná pokroku oprav, obrátila k novému objektu.

Večer 6. srpna 2437 ohlásil strážný křižník, patrolující ve směru Mléčné dráhy, vynoření malé, nejdříve neidentifikované lodi. Z opatrnosti byl vyhlášen poplach pro všechny jednotky Solární flotily kotvící severním sektoru Mléčné dráhy, avšak za několik málo minut byl odvolán.

Cizí loď se identifikovala.

Icho Tolot, Halut'an, se po dlouhé nepřítomnosti vracel mezi své lidské přátele.

* * *

Když vstupoval na vlajkovou loď Perryho Rhodana, byl obrovský Halut'an pozoruhodně vážný. S sebou vezl kazetu, v níž, jak stručně vysvětlil, jsou důležité podklady. Po příchodu na CREST V zamířil bez otálení do blízkosti velitelské centrály, kde měl Rhodan svou kajutu. Uvítání mezi oběma přáteli bylo srdečné, ale stručné. Icho Tolot přešel bez delší předmluvy k věci.

„Díky Pozemšťanům“, zahájil svým dunivým hlasem, „jsem mohl prozkoumat nejstarší archivy našeho lidu. Podařilo se mi přinést světlo do tajemství Bestií z galaxie M 87, které v Mléčné dráze způsobily už mnoho utrpení.“

Podklady ve starých archívech jsou nanejvýš poučné. Přestože nemohou vydat jasnou informaci, pomohly na základě známých skutečností rekonstruovat velmi vzdálené události. Věřím, že se povedlo získat věrný obraz minulosti, který sahá tisíce let zpět, do dob osídlení Halutu a k válce mezi námi a Prvním lidstvem. Nyní jsme schopni říct, odkud a proč Halut'ané přišli do Mléčné dráhy. Máme i několik teorií o událostech v obou Magellanových mračnecích, které se nejspíše od skutečnosti příliš neliší.“

Mezitím zavítal do Rhodanovy kajuty i Atlan, ale krátce poté, co se pozdravil s Halut'anem, odešel.

„Všichni jsme přesvědčeni, že s každou sekundou, kterou zbytečně promarníme, vzrůstá nebezpečí obrovského útoku proti Mléčné dráze. Proto nesmíme marnit čas. To, co chci říct, je důležité pro každého z lidí ve flotile. Nechejte mě prosím promluvit k loďstvu přímo, namísto abyste moji zprávu poslali později. Ušetříme tím čas. Všiml jsem si, že většina lodí s výjimkou hlídek se shromáždila v dosahu konvenčních vysílačů. Nebude tedy nebezpečné, pokud budeme moje hlášení vysílat. Elektromagnetický zářič nemá dosah větší, než dvě astronomické jednotky.“

Perry Rhodan souhlasil. Spojil se s Solárním maršálem Julianem Tifflorem, velitelem flotily kotvící okolo CRESTU V a informoval ho o Tolotově záměru. Současně mu nařídil, aby co největší množství mužů naslouchalo zprávě pomocí videofonů. Nebyl žádný důvod pro to, aby Icho Tolot nemohl přednést své poselství sám.

Přípravy netrvaly víc než půl hodiny. Potom začal Halutan mluvit, a zvuk jeho hlasu spěchal rychlostí světla prostorem ve formě rádiových vln. O sekundu později dosáhl i poslední z pěti tisíc lodí, které Solární říše v tomto sektoru kosmu shromáždila.

„Okolnosti vzniku Bestií“, začal Icho Tolot, „jsou nám známy. Bestie jsou uměle stvořené bytosti, výsledky experimentů, které před asi sedmdesát tisíci lety provedli vládci vzdálené galaxie M 87, aby tak získali neporazitelné bojovníky. Pokusy skončili neúspěchem, alespoň z pohledu experimentátorů.“

Stvoření se obrátila proti svým tvůrcům. Mysl Bestií nesvazovala žádná morálka, znaly jen čistou logiku. Vyvolaly galaktickou válku, která si vyžádala miliardy nebo dokonce biliony obětí. Stvoření se tak navždy zapsala do myslí ostatních obyvatel M 87 pod jménem Bestie.

Po nějakém čase však získali zklamaní experimentátoři, které my známe jako Okefenoky, převahu. Válečné štěstí se obrátilo. Bestie byly zabíjeny, kdekoliv se odvážily ukázat. Na okraji záhuby se chopily poslední šance, která jim zbývala: musely uprchnout.

Měli kosmické lodě s dimenzotranzičním pohonem. Než se z galaxie M 87 stáhly, zůstalo jich už jen osm set milionů. Rozdělily se do skupin a rozlétly se na všechny strany. Jedna skupina se vydala ve směru naší Mléčné dráhy. Čítala dvě stě milionů jedinců.

Skupina dospěla bez nehod k cíli. V důsledku účinků dimenzotranzičního pohonu se Bestie vynořily ve středu naší galaxie. Po událostech posledních let měly panický strach, že je budou Okefenokové pronásledovat. Byly přesvědčeny o pomstychtivosti svých tvůrců. Podle jejich úvah měla štvance začít ve středu Mléčné dráhy.

Proto chtěly centrum galaxie opustit co nejdříve. Na okraji Mléčné dráhy objevily mračna, které nazýváme Magellanova. Rozhodly se usídlit ve větším z nich. Tisíciletí uplynuly, aniž by o sobě Bestie daly vědět. Zřejmě se spokojily s tím, že jsou v bezpečí. V jejich srdcích však nadále žil strach před neúprosnou pomstou tvůrců a tento strach nebyl nikdy úplně potlačen.

Asi šedesát tisíc roků před naším letopočtem začaly Bestie zvyšovat aktivitu. Náhle se rozpomenuly na minulost, kterou sami považovaly za slavnou. Probouzely se k novému životu. Znovu začala stavba vesmírných lodí. Bestie rozšiřovaly sféru svého vlivu a do svého područí dostaly celé národy.

Potom na sobě začaly experimentovat. Pamatovaly si okolnosti svého vzniku a dospěli k přesvědčení, že Okefenokové nevyužili veškerý potenciál, který se v Bestiích skrývá. Měly úspěch.

Vznikl nový typ. Od dosavadního se lišil zvýšenou odolností, byl více agresivní a také inteligentnější. Kromě těchto pozitivních změn měl nový druh ještě další dva rysy, jež ho odlišovaly od praotců.

Předně - byl neplodný, avšak nesmrtelný. Za druhé - měl možnost převzít tělo jiného inteligentního tvora. S ohledem na tyto schopnosti není příliš nepochopitelné, že nový typ převzal vůdčí úlohu. Od původního se neoddělil jen postavením. Nové Bestie se odstěhovaly do Malého Magellanova mračna a odtud ovládaly původní druh, nadále sídlící ve Velkém mračně.

Ještě jeden rys se jevil u nového typu silnější než u starého: strach před pronásledováním Okefenoky. Objevil se tak nový cíl. Kosmická loď vlétla do hraničních oblastí Mléčné dráhy a tam provedla rozsáhlá pozorování. Podala zprávu o mocné hvězdné říši, jejíž vědci se věnují pokusům s cestou časem. Vládci nového typu se

vyděsily. Jejich dosud nespecifikovaný strach před pronásledováním se zaměřil právě na tyto pokusy a vedl k psychóze.

Ačkoli o tom neměly jediný důkaz, byly vládci přesvědčeni, že za experimenty nevězí nikdo jiný než dávní nepřátelé Okefenokové. Jejich záměr, jak tvrdily Bestie, byl jasný. Okefenokové měli usilovat o to, aby pomocí cesty časem do minulosti zabránili stvoření Bestií. Následkem tohoto časového paradoxu by zmizely všechny současné Bestie, starý i nový druh.

Národ, který prováděl pokusy s časem, dobře známe. Šlo o První lidstvo.

Byla vyslána trestná výprava, jakou galaxie dosud neviděla. Tři sta milionů Bestií se rozdělilo do několika loďstev a vyrazilo na cestu. Dobyvatelé prolétli celou Mléčnou dráhu, až nakonec našli Halut a zde vybudovali základnu. Spolu s nimi zde bylo i několik příslušníků nového druhu. Vládci se chtěli přesvědčit, že budou původní Bestie poslušné.

Zde musím poznamenat, že nový typ se nelišil pouze paranormálními schopnostmi. Vládci byly větší a silnější, jejich kůže byla z nové substance a měla modrozelenou barvu. Proto využily svého nadání obsadit cizí těla a je samozřejmé, že se na Halutu pohybovaly maskováni za Bestie starého typu.

Jak víme, i za této situace je lze poznat, protože při přebírání cizích těl s sebou berou svou původní hmotnost. Byly tak mnohem těžší než příslušníci původního typu. Nejsme si jisti, zda byli dobytci o přítomnosti vládců informováni a jestli by tato informace vůbec změnila jejich postoj - musíme totiž uvážit, že bestie starého typu nebyly jen poddaní. Zdá se, že vládce uctívali jako bohy, nejspíš kvůli jejich nadání.

Pak začala válka proti Prvnímu lidstvu.

Její průběh je nám znám. Lemuria byla poražena. Teprve po válce byla skupinou lemurských vědců vyvinuta zbraň, která dokázala doposud neporazitelné Bestie zkrátit. Šlo o utvářecí paprsky, jež zasely do Bestií mír a tak je změnil v Halutany.

Tolik k dějinám mé domovské planety.

Změněné Bestie se usadily na Halutu. Vládci planetu opustili a nenápadně se vrátili do Malého Magellanova mráčka, neboť nebezpečí, které představoval lemurský stroj času, bylo zažehnáno. Stále zde ale byla možnost, že nějaká jiná rasa mohla přijít na myšlenku cesty časem a tak Bestie ohrozit. Vládci se rozhodli proti takové možnosti jednou provždy ochránit.

Zbytek z tří set milionů Bestií byl na Halutu, ale téměř tak velké množství žilo v Magellanových mráčkách. Vládci začali nanovo experimentovat. Cílem bylo vytvořit třetí druh, obdařený silou a odolností vedoucí kasty, ne však její samostatností.

Co nyní následuje, je z devadesáti procent domněnka. Z nové série pokusů vystala Časová stráž, takzvaná Druhá vibrační moc. Z toho vyplývá, že Dvojkonďních je jen omezený počet a že v mráčkách už nežijí žádní příslušníci původního

druhu. Vládci museli kvůli experimentům obětovat velkou část svých poddaných a úspěch se dostavil až po staletích.

Vznikl Časový policisté měli za úkol hlídkovat v Mléčné dráze a dohlížet na to, aby nikdo neexperimentoval s časem. Byla vyvinuta technologie na zaměřování časoprostorových výkyvů. Dalším důležitým přístrojem Časové policie byl Dolan. Už staré Okefenoky napadlo vyvinout zčásti živoucí dopravní prostředek a Bestie nového typu, které vlastnily část dědictví svých tvůrců, dovedly tuto myšlenku do zdárného konce. Výsledkem je napůl stroj a napůl živý tvor, tedy Dolan, jak ho známe i my.

Zbytek je jasný. Od dob halutsko-lemurské války si Dvojkondiční všímají všeho, co by mohlo souviset s cestou časem a když na něco takového narazí, nesmírně tvrdě zasáhnou. A vládci nadále žijí v Malém Magellanově mračnu, kde nyní připravují dobytí Mléčné dráhy a likvidaci Solárního impéria.“

Halutan se odmlčel. Na pěti tisících lodích loďstva se pozornost mužů a žen od-poutala od rozhlasového přijímače a vrátila se k jejich povinnosti. Většina z nich měla ale nadále před očima výjevy z dávno ztracených časů, které jim popsal Icho Tolot.

Když bylo spojení s flotilou přerušeno, našel Perry Rhodan konečně příležitost vyslovit jednu námitku, která mu vrtala hlavou už od poloviny vyprávění.

„Říkáte,“ pronesl, „že se Bestie nového typu stáhly zpět se k Malému mračnu, neboť se domnívaly, že nebezpečí cest časem je alespoň prozatím zažehnáno. Podle mě ale existuje jeden zřejmý rozpor. Lemurové evakuovaní z Mléčné dráhy pomocí slunečních transmitterů přece osídlili Andromedu. Jejich potomstvo tam existuje dodnes pod názvem Tefrodi.“

Pokusy nebyly nikdy zastaveny. My sami bychom o tom mohli vyprávět. Jak si vysvětlujete, že Bestie sice první časové pokusy zpozorovaly, ale nezachytily pravidelné, skoro až rutinní cesty časem, které uskutečňovali Mistři ostrovů a jejich agenti? A to za války i dlouho po ní?“

„Tento rozpor je mi jasný,“ potvrdil Halut'an. „Bohužel nejsou na Halutu žádné podklady, které by na tuto otázku umožňovaly odpovědět. Přesto, pokud o tom uvažuji, nabízí se jedno možné řešení.“

„Lemurové se naučili, své časové transmiery odclonit?“ hádal Rhodan.

„Přesně. A odrušení bylo tak dokonalé, že časové transmise nevyzařovaly ani stopy energetických signálů.“

„Proto měly Bestie důvod věřit, že se jejich posláním daří.“

Halut'an přikývl

„Správně. A to, jak ukazují dějiny, bez dalších vlivů na vývoj našich národů. Mistři ostrovů tedy Bestie znaly, nikdy však proti nim nezasáhli.“

„Což vrhá příznivé světlo na jejich povahu,“ uzavřel Perry Rhodan s lehce posměšným tónem.

Po krátké odmlce dodal:

„Vaše informace, milý příteli, jsou pro nás neocenitelné, o tom není pochyb. Za vaši snahu při pátrání jsem vám nesmírně zavázán. Ale ani my jsme nespali.“

Icho Tolot obnažil svůj silný chrup - bylo to gesto, které představovalo ekvivalent lidského úsměvu, ačkoli by někoho neinformovaného vyděsilo k smrti.

„Myslel jsem si to,“ potvrdil Halut'an.

„Napřed mi dovolte otázku. O podobě Ulebů máte jen přibližnou představu, že ano?“

„Máte pravdu, podklady neobsahují žádný podrobný popis,“ přitakal Tolot.

„Potom tedy,“ řekl Rhodan, pak se vprostřed věty zarazil a přistoupil k ovládacímu panelu, zapuštěnému v desce jeho velkého pracovního stolu.

„Potom tedy,“ pokračoval, když stiskl několik tlačítek, „se pokusím tyto mezery v archivech zaplnit.“

Scéna na velké obrazovce se změnila. Vzdálené třpytivé hvězdy zmizeli a narařily je osvětlené kovové stěny.

„Co vidíte,“ vysvětloval Perry Rhodan, „je nitro diskovité kosmické lodi, kterou nedávno objevil jeden z našich průzkumných křižníků. Posádka byla mrtvá. Teď vám ukážu jednu z mrtvol.“

Mrtvá Bestie byla po ukončení oprav přenesena zpět na palubu disku. Hrála významnou roli v Rhodanově plánu.

Kamera se natočila. Objektiv zabíral podlahu malého skladištního prostoru na palubě cizí lodi. V zorném poli se vynořilo mohutné tělo. Icho Tolot, jež byl znám svým dokonalým sebeovládáním, vyrazil výkřik překvapení. I Perry Rhodan, který už tento obraz mnohokrát viděl, znovu pocítil chladný děs.

Bestie byla strašlivá. Na masivní trup plynule navazovala mohutná polokulovitá hlava. Tři obrovské, narudle zabarvené oči, zíraly bez života do nicoty. Cizinec měl dvě silné sloupovité nohy, dvojici běhavek a dvě čínivky, vyrůstající z horní části těla.

Vypadal jako Halut'an, ovšem poněkud zvětšený. Lišil se především pokožkou. Nešlo jen o zabarvení. Vzor kůže tohoto tvora se nepodobal ani Halut'anům ani Dvojkondičním. Pokožka se skládala z šupin, jejichž barva se měnila podle úhlu dopadajícího světla, takže vznikl zvláštní modrozelený třpyt, který byl pro nestvůru charakteristický.

Icho Tolot si dal se studiem obrazovky na čas. Když se otočil k Perryemu Rhodanovi, nabyl jeho hlas neobyčejné vážnosti:

„Přestože nám chybí přesvědčivé důkazy, patří tvor na monitoru k novému druhu Bestií. Je to jeden z vládců Malého Magellanova mračna. Příslušník První vibrační moci.“

2.

„Poručík Parmenter - propust' osmnáct C - naléhavě! Opakuji ...“

Ken Parmenter vyrazil na cestu k hangáru. Na volání čekal už několik hodin. Byl tím, kdo se - za vydatné pomoci Baramů - naučit ovládat navigační a strojní systémy disku. Bylo mu tedy jasné, že ho ihned po dokončení opravářských prací zavolají na zkušební let.

Dorazil k propusti 18-C a našel tam skupinu mužů, kteří se připravovali na přechod do opravené lodi. Ken pochopil, že akce je důležitější, než čekal, protože mezi astronauty poznal Arkonidana Atlana.

Krátký let diskovité lodi se uskutečnit bez nehod. Když posádka vystupovala z lodi, obrátit se Atlan na Kena.

„Chtěl bych, abyste podrobil ovládací prvky ještě jedné důkladné kontrole. Sice budeme dopraveni pár světelných let od cíle, přesto musíme poslední část letu vykonat sami, že?“

Ken nejdříve neodpovídal. Atlanův zvyk používat ‚my‘ a ‚nás‘ místo ‚já‘ ho vyděsil. Ken byl muž, který rád věděl, co ho v nejbližších měsících nebo letech čeká. Opovrhoval překvapením a ještě víc nesnášel neplánovaná dobrodružství.

Vrátil se do lodi. Pomáhali mu dva Baramové. Podruhé zkontrolovali řídicí funkce, ale všechny pracovali bez závad. Na dokončení testu potřeboval hodinu, pak si byl naprosto jist, že kontrolní zařízení plavidla funguje bezchybně, jako by bylo vyrobeno teprve nedávno.

Arkonidan čekal na zprávu.

„Všechny funkce v pořádku, pane,“ ohlásil Ken.

„Skvěle. Musíte ukázat trochu víc nadšení, poručíku.“

„Ovšem, pane, odpověděl Ken.

„Nebo vás něco trápí?“

Ken měl na jazyku vyhybavou odpověď, na poslední chvíli se však rozhodl vyložit karty na stůl.

„Ano, pane,“ přiznal. „Trápí mě představa, že budu příští dny a týdny sedět za tímto navigačním pultem.“

„To mě udivuje,“ posmíval se Atlan. „Jste logický výběr. Ze všech mužů loďstva máte s cizí technikou největší zkušenosti. Nikdo ovšem nemá v úmyslu vám udělovat nějaký rozkaz. Akce je velmi riziková, takže se samozřejmě zúčastní jen dobrovolníci. Jistě, bylo by lepší, kdybyste letěl, ale i tak...“

Pokrčil rameny a odešel pryč.

Ken Parmenter osaměl a necítil se příliš dobře. Neměl ale moc času, aby o záležitosti přemýšlel. V jeho přilbové vysílačce se ozval důstojníka hlídkové lodi, který oznamoval:

„Severní sektor galaxie se s okamžitou platností nachází v plné pohotovosti. Do střežené oblasti právě proniklo zatím neidentifikované plavidlo. Všichni důstojníci a členové posádky se ihned odeberou na svá stanoviště.“

Ken se vrátil k vnějšímu plášti disku. Nasedl do připraveného člunu a odlétl k CRESTU V. Za ním spěchalo další plavidlo, kterým na diskovitou loď přilétl Atlan se svými průvodci.

Kena stále trápil nepříznivý dojem, který v Arkonidanovi jistě zanechal.

Ještě než dorazil na vlajkovou loď, byl poplach zrušen. Přilétala halutská loď, jež přivázela zprávy pro Icho Tolota.

Ken Parmenter dospěl k rozhodnutí. Vydal se na centrální palubu a požádal Atlanova pobočníka o rozmluvu s Arkonidanem. Bylo mu sděleno, že šéf USO v tuto chvíli nemá čas. V chování pobočníka získal Ken dojem, že zpráva o jeho odmítnutí sem už dorazila. Když se vracel do své kajuty, cítil se bídě.

Ani úmysl dobrovolně se přihlásit do Atlanova komanda nemohl odstranit pocit studu.

Bylo možné, že si mezitím Atlan našel jiného navigátora, který by se nebál vypravit do nebezpečné akce.

* * *

Druhá halutská loď zakotvila u CRESTU V. Kurýr byl náležitě přijat a byl zaveden na hlavní palubu, kde ho očekávali Perry Rhodan a Icho Tolot. Perryho Rhodana poslův přílet zaskočil a ani Tolot nedal jediným slovem najevo, že by očekával nějakou zprávu.

Rychlý posel předal svému soukmenovci objemnou bednu, z níž Icho Tolot vytáhl jako pěst velký válec, naplněný narudle svítící substancí. Halut'ana válec očiividně nadmíru potěšil. Posel se rozloučil a po sotva dvacetiminutovém pobytu na pozemské lodi odspěchal zpátky na Halut.

Teprve, když se poslovo plavidlo odpoutalo od CRESTU a zmizelo v hlubinách vesmíru, našel Rhodan příležitost zeptat se Tolota na jeho podivné chování. Halut'an se omluvil za svou málomluvnost a vysvětloval:

„Domníval jsem se, že budu moci přispět k vaší akci. Ale nevěděl jsem to určitě. Mlčel jsem, abych nevzbudil zbytečné naděje. Ted' mám v ruce naši novou tajnou zbraň a proto mohu otevřeně mluvit.“

Do Rhodanovy pracovny přišli Roi Danton a Atlan. Arkonidan při té příležitosti ohlásil, že diskovitá loď je připravena ke startu. Lord admirál chtěl okamžitě vyrazit.

„Trpělivost,“ zabručel přívětivě Perry Rhodan, „má někdy své výhody. Vypadá to, jako by náš přítel Icho Tolot našel prostředek, s nímž můžeme trochu zvětšit naše vyhlídky na úspěch - a ty víš právě tak dobře jako já, že to budeme potřebovat.“

Icho Tolot začal:

„Jak jsem vám vyprávěl, tři sta milionů Halutů osídlilo na počátku války s Lemury mou rodnou planetu. Mezi nimi pobývaly i Bestie nového typu a skrytě hlídaly své podřízené. Obyčejné Bestie považovaly Uleby za bohy, ale ti k nim nepociťovali ani tu nejmenší náklonnost. Byli nedůvěřiví - a připravení potrestat jakoukoli neposlušnost.

Právě kvůli likvidaci zrádců vyvinuli Ulebové speciální prostředek, uzpůsobený metabolismu Bestií a plnící dvě funkce. Zabil nešťastníka, který si vysloužil hněv svých vládců a zároveň názorně předvedl všem svědkům popravu, co je čeká v případě vzpoury. Byl to trest a zároveň odstrašující příklad.

Měl ovšem jednu ohromnou nevýhodu, kterou Bestie nového typu nenechaly bez povšimnutí: Byl použitelný i proti nim samotným. Neměli proti němu žádnou ochranu. Účinek jedovaté látky byl zvláště přizpůsobený situaci, za které měl být použit. Mohlo například dojít k tomu, že bylo nutné potrestat posádku kosmické lodi chráněné paratronovým štítem.

Prostředek tedy musel být schopen proniknout štít a během krátké doby zničit odsouzené Bestie. Vládci vyřešili tyto problémy se značnou dávkou geniality. V normálním stavu je jed v plynné podobě a je uložen v průhledných nádržích.“

Vzal do ruky jeden průsvitný válec.

„Jde o virové kultury, které vydávají světlo. Je-li nádoba rozbita, uniknou viry z výživného roztoku. Ve stejném okamžiku u nich dojde k rozhodující proměně. Stanou se hyperenergií, které se pohybuje ve směru podélné osy válce.“

Demonstroval to tak, že namířil válec na Atlana s Dantonem.

„Při setkání s tělem oběti se energetické kvantum vrátí do své původní podoby a zpusť napadené tělo v několika sekundách. Způsobí explozi vnitřních orgánů, takže v těle Bestie vzniknou miniaturním kráterům podobné rány.

Jakmile je v těle oběti, rozmnožuje se virus s hektickou rychlostí. Je schopen přeskočit na další Bestii v blízkosti původního bytosti. Rychlost jeho šíření je tak fenomenální, že může během jednoho dne vyhladit obyvatelstvo celé planety. Ve formě energie projde virus jakýmkoli ochranným polem, paratron nevyjímaje. Je dokonce schopen změnit se po opuštění napadeného v energii, projít ochranným štítem a pak se opět materializovat.

Je jasné, že vládcí MMM s tímto jedem získali dvojsečnou zbraň. Na jednu stranu byl prostředek použitý na kontrolu neposlušných podřízených - na druhé straně by případná nehoda napáchala strašlivé škody.

Přesto Ulebové během celé operace proti Mléčné dráze jed nasazovali a to ve stovkách či tisících případech. Svědčí o jejich šikovnosti, že za tu dobu nedošlo k jedinému úmrtí Uleba.“

Roi Danton ukázal na rudě světélkující válec, který Halutan stále ještě držel v dlani.

„Vzhledem k tomu, co jsem se dozvěděl, mon ami, bych vám byl zavázán, kdybyste tuto strašlivou věc odnesl do bezpečné vzdálenosti - tedy asi tisíc světelných let daleko.“

Icho Tolot se spokojeně zašklebil.

„Nemusíte se ničeho obávat. Obsahem válce není skutečný jed. Podobá se mu však ve dvou aspektech. Předně - je červený. Za druhé - vydává slabé rozptýlené záření hyperenergetické povahy. Za krátký čas, který jsme měli na výrobu napodobeniny, se podařilo odvést skvělou práci. Právě proto jsem mlčel. Nechtěl jsem vás zklamat, kdyby se výroba nepovedla.“

„Udivujete mě, mon vieux,“ stěžoval si Danton. „Válec neobsahuje opravdový jed?“

„Tak je to správně.“

„Je v ní - snad neškodná - látka, původnímu viru jen podobná?“

„Přesně tak.“

„Ano ale - sacre bleu! - k čemu nám tedy potom bude?“

„Možná,“ přihlásil se ke slovu Perry Rhodan, „že kdyby náš francouzský kolega trochu přemýšlel, našel by odpověď sám.“

Obrátil se k Halut'anovi:

„Tolote, mluvil jste o ranách připomínajících krátery? Myslel jste na mrtvolu Uleba ve skladišti?“

„Zpočátku samozřejmě ne,“ odpověděl Halutan. „O nalezení poškozené diskovité lodi jsem nevěděl. Ale čirou náhodou se nám do ruky dostala Bestie a to pro nás může být přínosné. Posádka SCENDALY usmrtila Uleba výbušnými a kyselinovými náboji. Kůže tvora tak utrpěla závažnou újmu. Je kamera na palubě diskovitého plavidla stále namířena na mrtvého?“

„Ano,“ přikývl Perry Rhodan s laskavým úsměvem. „Mrtvolu střežíme nepřetržitě. Podruhé se překvapit nenecháme.“

Stiskl tlačítko na klávesnici pracovního stolu. Obrazovka ukázala skladištní prostor, v němž byla uložena zabitá Bestie. Rány na poničeném těle byly dobře vidět.

„Skvěle!“ zavrčel Tolot. „Nevím přesně, jak mají vypadat rány způsobené jedem, ale je zřejmé, že budou podobné jako od zásahu kyselinovými střelami. Jinými slovy - mrtvý Uleb vypadá asi tak, jako by zahynul po napadení viry. To a nádržka, kterou přivezl posel, se dá použít jako skvělá psychologická zbraň.“

Podíval se kolem dokola a ve všech tvářích spatřil souhlas. S laskavým pohledem řekl Dantonovi:

„I kdyby se válec rozbil a byl v něm skutečný jed, stejně by vám nehrozilo žádné nebezpečí, milý příteli. Jed účinkuje pouze na bytosti mého typu.“

* * *

„Vítejte na palubě, mladý muži!“ zadunělo v helmové vysílačce Kena Parmentera.

Ken vzhlédl. Těsně nad ním, v úzkém průlezu do tajného prostoru, se ve stavu beztlíže vznášel Arkonidan Atlan.

„Děkuji, pane,“ odpověděl Ken a polkl. „Jsem rád, že jsem byl přijat.“

„Ano,“ volal Atlan. „Také jsem rád. Nacházíte se ve vybrané společnosti. Do podobné se pravděpodobně už nikdy nedostanete.“

Ken mu dal za pravdu. Byl posledním členem zásahového komanda, který přišel na palubu. Komora, jež měla jemu a jeho společníkům během následujících hodin a možná i dnů poskytnout pobyt, ležela blízko jižního pólu velkého disku. Měla rozlohu padesáti metrů čtverečných a výšku asi čtyři metry. V tomto malém prostoru se kromě Kena a Arkonidana, kterého poručík následoval dovnitř, zdržovalo ještě deset mužů.

Deset osob, opravil se ihned Ken, neboť jeden z přítomných, Ichu Tolot, se dal za člověka v pravém slova smyslu označit jen stěží. Paladin Sigance Harla Defina si to zasloužil ještě méně.

K členům tohoto úderného oddílu náleželi John Marshall, Tako Kakuta a Ras Čubaj z legendárního Sboru mutantů Perryho Rhodana, jakož i Rakal a Tronar Wolverové, paraspinteri a vynikající specialisté USO. Dále byl přítomni Armond By-siphre a Jean Beriot, oba byli hyperfyzikové, a Ertrusan Melbar Kasom, jediný, kdo se silou a velikostí alespoň trochu blížil Haluťanovi.

Mimo to obsahovala komora několik tun zásob a technického vybavení. Pobyt v místnosti byl vše jiné, jen ne pohodlný. Ale Arkonidan měl pravdu: Společnost to byla exkluzivní.

Kenovy hodinky ukazovaly 13. srpna 2437 obecného času. Akce, k níž se v záchvatu nezodpovědného hrdinství dobrovolně přihlásil, už probíhala tři dny, ale čas plynul jako vítr. Ken měl dojem, že je to teprve několik hodin, co Tifflorova flotila zmizela z obrazovek zaměřovačů a padesát plavidel provázejících CREST V vletlo do lineárního prostoru, aby tak zanechalo vlajkovou loď bez doprovodu na cestě k látkovému mostu mezi Magellanovými mračny. Ken a všichni, kdo byli nyní nasoukaní v této úzké komoře, dleli tehdy ještě na palubě CRESTU a diskovitou loď vážala k plášti vlajkové lodi mocná poutací pole.

Za CRESTEM V zůstal severní sektor Mléčné dráhy. Perry Rhodan zamýšlel přiletět k cílové oblasti, zaznamenané v pozitronické paměti diskovitého člunu, s nejvyšší opatrností a bez jakéhokoli vojenského doprovodu; přesto potřeboval, aby byla pozornost Ulebů v rozhodujícím momentu rozptýlena.

K tomuto účelu nařídil Solárnímu maršálovi Tifflorovi zahájit s pěti tisíci křižníky útok proti Baykalobu, líhňovému světu Baramů. Až se tento svět, na kterém Ulebové získávají své neobilatium, ocitne v nebezpečí, jistě nasadí všechny síly na jeho obranu. Cílovou planetu diskovité lodi tak nebudou vládci Malého Magellanova mračna tak dobře hlídat.

Kdyby se však tento předpoklad ukázal být mylným, následovalo CREST V padesát lodí. Plavidla pod vedením generála Ems Kastoriho se držela asi dvacet světelných let za vlajkovou lodí. V případě nouze byl Kastoriho svaz připraven k nasažení během čtyřiceti až padesát minut a se svou nesmírnou palebnou silou tvořil bojový potenciál, jemuž v tomto sektoru vesmíru nebude moci nikdo čelit.

CREST spěchal lineárním prostorem maximální možnou rychlostí, předběhl loď Ems Kastoriho a o jeden den později se vynořil v cílové oblasti. Pozemšťané se octli nedaleko materiálového mostu, barevnému pásu táhnoucímu se mezi Magellanovými mračny. Cílová hvězda byla zaměřena, stejně tak slunce v jejím bezprostředním okolí.

Hustota hvězd v této části mostu nebyla velká. Střední vzdálenost mezi dvěma slunci činila dvanáct světelných roků. Hledané slunce bylo rudožluté, patřilo k typu G5, nejbližší možnost úkrytu skýtal binární systém vzdálený patnáct světelných let. Tvořilo ho červený obr s bílým souputníkem.

Pozorování, měření a vyhodnocení zabralo dalších třicet pět hodin. Časně ráno 12. srpna 2437 provedl CREST V poslední lineární manévry. Vynořil se v bezprostřední blízkosti bílého slunce dvojhvězdy. CREST V zaujal parkovací dráhu ve svrchní vrstvě chromosféry. Úkrytí před zaměřením v atmosféře slunce bylo v Solární flotile už staletí běžnou praxí.

Diskovitý člun byl odpojen z povrchu CRESTU V. Posádka baramské lodi se začala připravovat na svůj úkol - vyrazit k cílové planetě a pokusit se poodhalit roušku tajemství, která halila vládce Malého Magellanova mračna.

Dvacet pět hodin plul disk okolo bezejmenného slunce na stejné dráze jako CREST V. Mezitím byly mnohokrát přezkoušeny kontrolní systémy a manévrovací schopnosti lodi. Mrtvolý dřívější posádky byly naaranžovány tak, aby nevzniklo podezření, že po bitvě mezi strážci a vězni vstoupil na palubu někdo cizí.

Například Baramové nyní v pilotních křeslech, jako by je tam nepřipravené zastihly salvy vzbouřených Gurradů. Zpustošené tělo Uleba opět leželo v hangáru s pomocným člunem, na němž se chtěl zachránit, než ho dostihl jeho osud. Ležel na břiše a ničivé rány způsobené kyselinovými a explozivními střelami SCENDALY nebyly na první pohled patrné. Icho Tolot upravil zranění tak, aby co nejlépe odpovídalo škodám zapříčiněným virem. Řídil se přitom kusými informacemi halutských archivů.

Kontrolní stanice byla ukryta v tajné komoře, takže úderný oddíl mohl neustále hlídat provoz plavidla. V místnosti bylo nainstalováno také skromné obrazové zařízení, připojené k několika vnějším kamerám. Tímto způsobem mohli Atlan a jeho společníci sledovat okolí.

Těmito a podobnými pracemi ubíhal čas. 13. srpna byl diskovitý člun konečně připraven ke startu. Atlan se ve skryté komoře posadil k ovládacímu panelu a aktivoval pohonnou soustavu. Antigraitační systém byl plně zatížen, protože za účelem zachování poškození ho Baramové opravili jen zčásti. Disk zrychloval se

směšnou minimální hodnotou dvě stě g. Setinu z toho nedokázalo zařízení absorbovat. Po dlouhé, strastiplné minuty trpěli muži pod přetížením, jež nebylo pozemskými astronauty pociťováno od doby počátků kosmických letů.

Dvě astronomické jednotky od bílého trpaslíka přešel disk do lineárního prostoru. Motory lodi měly vzdálenost patnácti světelných let k cíli zvládnout bez jakýchkoli potíží.

Otázka byla, co přijde potom.

Minut se líně vlekly. Obrazovka nefungovala, nebyla zkonstruovaná na přenášení signálu při lineárním letu. V komoře vládla tma, kterou narušovalo jen chabé světlo lampy nad Atlanovým kontrolním pultem..

Ken Parmenter přemýšlel o událostech posledních třech dnů. Teď, když byl okamžik pravdy jen pár minut daleko, ho ovládl podivný pocit.

„Vaše šance na přežití,“ vysvětlil Perry Rhodan před shromážděným úderným komandem, „činí přibližně padesát procent. Padesát ze sta bodů mluví pro to, že nedokončíte svůj úkol živí. Zní to sice mizerně, ale počítačovým analýzám se stejně nedá věřit.“

Padesát ku padesáti! To bylo méně, než by se Ken Parmenter kdy nadál. Ale tentokrát ho to už neděsilo. Ovládlo ho okouzlení z velkého a jedinečného dobrodružství - až na pár minut, kdy se v noci probudil ze spánku a zpocený se sám sebe ptal, jaké šílenství ho donutilo účastnit se tohoto podniku.

Pozorně poslouchal, když Atlan pronesl:

„Čas k cíli činí dvě minuty.“

Obrazovka byla namontována pod stropem, kde ji mohl každý člen komanda dobře vidět. Za dvě minuty se rozzáří a ukáže nový, neznámý obraz.

Jaký obraz to ale bude?

„Šedesát sekund k cíli,“ řekl Atlan. „Spotřeba energie vypadá trochu abnormálně. Parmentere, pojd'te sem, budu vás potřebovat hned po vypořádání v normálním prostoru.“

Ken se prodral mezi osádkou místnosti a dřepnul si ke kontrolnímu zařízení. Krátká kontrola indikátorů mu potvrdila, že má Arkonidan pravdu. Spotřeba energie byla vyšší, než by měla být. Řídící počítač nebyl tak přesný, jak Pozemšťané čekali.

Disk se objeví blíž u cíle, než bylo naplánováno.

Atlanova ruka se natáhla ve směru vypínače, které ovládalo poloprostorové pole obklopující člun.

Stiskl ho a zvolal:

„Teď!“

Trupem lodi projelo slabé trnutí. Obrazovka se rozsvítila a mléčný jas, který překryl nouzové osvětlení. Někdo křičel:

„Zatraceně, to je blízko!“

Ken studoval první ozvy na lokátoru. Let skončil osmdesát tisíc kilometrů nad povrchem neznámého světa. Displej ukázal velký, šedohnědý srpek. Slunce stálo stranou a nebylo v tu chvíli vidět.

Začal automatický brzdící manévr. Znovu se objevilo přetížení, tentokrát výrazně silnější než předtím. Členové komanda sice nesli bojové obleky se zabudovanými antigravy, které by jim utrpení mohly ulehčit, ale zařízení vytvářelo hypereenergetické pole, na osmdesát tisíc kilometrů bez problému změřitelné. Proto také Harl Defin vypnul svého robota.

Bolest zmizela. Deset tisíc kilometrů nad šedohnědým vlnitým povrchem přešel disk na oběžnou dráhu. Automatické řízení sondovalo poměry a zjistilo, že se nacházejí v bezprostřední blízkosti nebeského tělesa velikosti planety.

„První kontakt!“ ohlásil Atlan.

Ken viděl, jak světelný ukazatel měřidla výkonu přelétl přes stupnici. Paprsek lokačních přístrojů - nebo snímač - zachytil diskovitý člun. Přišel kritický okamžik.

Pohnul se druhý ukazatel.

„Kontakt potvrzen. Je vysílán kódový znak!“

Lod' odpovídala. Starý vysílač hesla se po více než pěti letech opět probudit k životu. Měl za úkol odeslat dolů na planetu Uleby naprogramovaný rozpoznávací signál.

„Chtěl bych vidět,“ zabručel Atlan, „jak se tam dole chytají za hlavu. Náš identifikační signál je naprosto zastaralý. Možná ani nevědí, že je to jejich vlastní kód.“

Uplynuly dvě minuty, pak se měřič výkonu znovu pohnul. Ken na svých měřidlech sledoval probuzení některých řídicích funkcí, o kterých věděl, že se aktivují v případě pozitivní identifikace diskovité lodi.

Rozsvítila se zelená kontrolka.

„Kamery běží!“ proklamoval Ken.

Palubní optika začala pracovat. Veškeré kamery, který zůstaly nedotčeny, zprostředkovávaly od této vteřiny záběry z vnitřku plavidla. Neznámý nepřítel na planetě se právě dozvěděl, že se na palubě lodi nenacházejí žádné živé bytosti.

Další minuty uplynuly v bezdechém napětí. Kamery pracovaly sotva pět minut, potom se automaticky odpojily. Nějaký čas se nic nedělo, potom byl zachycen třetí radiogram. Byl zašifrován a platil řídicímu počítači. Nikdo ho neuměl dekodovat, ale o pár sekund později začalo znovu pracovat hnací ústrojí. Ken zpozoroval začátek dalšího brzdícího manévru.

Lod' opustila parkovací dráhu a připravila se na přistání. Ken bedlivě hlídal údaje na panelu. Řídicí systémy fungovaly bezchybně.

Ovládací automatika vypočítala hodnoty zrychlení, které byly nutné k úspěšnému provedení přistávacího manévru. Počítač je pak odeslal ovládacím tryskám k realizaci.

Diskovité plavidlo vniklo do atmosféry cizího světa. Ken chtěl právě provést důkladnou prohlídku terénu neznámé planety, když se stalo něco neočekávaného.

Vypadly veškeré funkce řídicího systému. Hlavní počítač přestal fungovat. Loď nikdo neovládal.

Dlouhou vteřinu Ken cítil, jak ho polévá ledový pot. Potom sebou trhl a křikl: „Ztratili jsme řízení!“

Atlan zdvihl ruku, pohled měl namířeny a jeden z měřících přístrojů, jako by právě odhalil poslední tajemství vesmíru.

„Kontrolní systém funguje bezvadně! Letíme podle navigační paprsku.“

Ken si oddechl. Řízení sice selhalo, ale jeho funkci převzal počítač na planetě. Disk byl od nynějška řízen dálkově.

„Budeme mít chvíli klidu,“ konstatoval Atlan vážným hlasem. „Parmentere, zaříd'te vše potřebné.“

Mezitím, co loď pod vlivem dálkového řízení přešla na vertikální kurz, dal se Ken do práce. Kabely, které spojovaly tajnou kontrolní stanici s agregáty disku, musely být zničeny, jinak by Ulebům během pár sekund prozradily, že se stroji někdo manipuloval. Pak stačilo sledovat kabel skrz plavidlo a Atlanovo komando by bylo odhaleno.

Na toto nebezpečí však Pozemšťané pamatovali. Izolaci kabelu tvořil materiál, který mohl být zapálen přivedením odpovídajícího vysokého napětového impulsu. Izolace shoří za pár vteřin, přičemž vznikne značné teplo. Kovoplastový vodič se vlivem horka změní v plyn a zmizí.

Ken se přesvědčil, že palubní kamery nepracují, potom stiskl odpalovací tlačítko. Ve stejném okamžiku poklesly všechny indikační prvky kontrolní stanice na nulu. Světelné kontrolky vyhasly. Spojení s kormidlem a kontrolní centrálou lodi už neexistovalo. Od nynějška byli Atlan a jeho průvodci odkázáni na vůli neznámého, který někde tam dole v hlubinách seděl za ovládacím panelem a ovládal diskovitý člun.

S vnějším světem jim zůstalo jen jediné pojítko. Vnější kamera dál předávala obraz na monitor připevněný u stropě nad ovládacím pultem tajné komory.

Ken zaklonil hlavu a upřeně hleděl nahoru. Cizí svět nevypadal ani trochu lákavě. Šedé a hnědé zbarvení povrchu naznačovalo dlouhá období sucha. Půda pod lodí byla buď poušť nebo vyprahlá step. Ze stokilometrové výšky byl rozeznatelný zaoblený útvar, připomínající krtičinu.

Harl Defin se v šedesáti kilometrech odvážil aktivovat systémy Paladina. Planeta pod diskovitou lodí produkovala dostatečné množství hyperenergetických emisí, aby se v nich slabé vyzařování robota bez problémů ztratilo. Robot okamžitě zahájil zaměřování a zjistil, že energetický šum je v oblasti krtičiny neobvyklý velký a představuje pravděpodobně umělý objekt.

Atlan přikývnul.

„Něco podobného jsem čekal. Nejspíš se jedná o postavení s intervalovými děly.“

Kenovi proběhl po zádech studený děs. Co když Ulebové na planetě odhalili jejich falešnou hru? Možná jen čekali, až se diskovitá loď ocitne před hlavními jejich děl, aby mohli nešťastné plavidlo změnit v oblak rozžhaveného plynu.

Ken se podíval na hodinky. Pokud všechno probíhalo dle plánu, pak by měl maršál Tifflor ve dvou hodinách opustit lineární prostor u Baykalobu a zahájit ofenzívu proti líhňovému světu.

„To nám může pomoci,“ uvažoval Ken.

Protivník už nebude veškerou svou pozornost koncentrovat na diskovitý člun pozemského komanda.

Atlan se obrátil na Johna Marshalla. V té době klesla výška, ve které loď letěla, na pouhých třicet kilometrů.

„Spojte se s CRESTEM, John,“ poručil Arkonidan. „Vyšlete jednu krátkou zprávu.“

Ken pozoroval mutanta. Marshall se připravoval splnit rozkaz, který by nikdo jiný provést nedovedl. Zdálo se, jako by telepat přemýšlel o něčem bezvýznamném, zatímco ve skutečnosti vysílal silné myšlenkové impulsy, které překonají nekonečnou propast prostoru a ve stejném okamžiku budou zachyceny jiným telepatem více než jedno sto bilionů kilometrů daleko.

„Mám spojení,“ pronesl Marshall polohlasně.

O dvě minuty později se rysy jeho tváře uvolnily.

„Všechno v pořádku,“ řekl nenuceně. „Komunikoval jsem s Guckym. Je informován o naší situaci.“

Arkonidan ukázal na obrazovku.

„Připravte se na další vysílání. Nezdá se, že bychom měli přistávat obvyklým způsobem.“

Ken zjišťoval, co tím Arkonidan myslí. Výška letu činila sotva deset kilometrů. Rychlost, se kterou hnědá krajina ubíhala pod lodí, v uplynulých minutách neustále rostla - alespoň tak se to Kenovi jevilo.

Rozhodně zatím nezpomalovali. Ken, který byl jako navigátor na podobné situace zvyklý, odhadl rychlost sestupu na sto kilometrů za hodinu. Ať už diskovitou loď řídil kdokoli, musel začít brzdit, jinak se plavidlo o povrch roztříští na kusy.

V místnosti panovalo ticho a napětí vzrůstalo. Členové komanda viděli i detaily vzhledu cizí planety. Pod lodí ležela hnědá step, tu a tam se objevovaly hyperzáření vydávající krtiny s intervalovými děly nebo chudé lesíky.

Byla to neutěšená, tíživá krajina, které příroda odepřely všichni dary, jimiž na jiných světech marnotratně plýtvala.

„Výška letu asi pět kilometrů,“ řekl Ken, když věděl, že na tento odhad není nikdo příliš zvědavý.

„Pokud brzy něco neudělají...“ vrčel Atlan.

Prošla další minuta. V každé sekundě klesla loď o 30 metrů. Povrch byl zřetelně vidět. Někdo zvolal:

„Zatraceně! Přece nás nenechají jen tak rozbít?!“

Kena napadlo, že dálkové naváděcí zařízení protivníka nemusí být stejné, jako před pěti sty lety. Moderní automatika tak nemusela zastaralou diskovitou lod' ovládat správně.

Ještě dva kilometry...!

Jedna z krtin ležela téměř kolmo pod diskem. Zblízka byla vidět temné otvory, v kruhu obklopující vrcholek pahorku, za kterými skrývaly hlavně intervalových děl.

Atlan hodil poslední, tázavý pohled na monitor, potom se otočil k posádce lodi.

„Připravit!“ zahřměl jeho hlas do rádiového vysílače. „Připravit na ...“

Nedořekl. Zbytek věty mu uvízl v hrdle. Na obrazovce došlo k nečekané změně.

V hnědé stepi se náhle rozestoupila černá štěrbina. Mezitím, co muži ještě nedůvěřivě civěli, otvor rostl, zaokrouhlil se a změnil se v kruhovou díru, vedoucí do nezměrných hloubek planety.

Průměr otvoru byl skutečně působivý, Ken ho odhadl na osm set až tisíc metrů. Přesto trvalo jen několik vteřin, než uzavírací mechanismus otevřel obrovská vrata dokořán.

Disk vyrazil k otvoru. Posádce se zdálo, že musí narazit a roztříštit se na tisíce kousků, avšak když dorazili na úroveň stepy, letěli přímo nad otvorem. Ponořili se do temné propasti. Na obrazovce ještě okamžik viděli denní světlo, přicházející z brány. Potom zavládla tma - o mnoho rychleji, než aby to souviselo s nepatrnou rychlostí lodi.

Ústí otvoru bylo opět uzavřené. Temnota byla téměř dokonalá. Muži ztratili jakýkoli smysl pro polohu a vzdálenost. Náhle se ohlásil Harl Defin z vnitřku robota:

„Nesmírně intenzivní hyperzáření! Charakteristická struktura poukazuje na existenci silné vyzářovací antény.“

Atlan se otočil.

„Johne, vyšlete další telepatickou zprávu.“

Slabé nouzové osvětlení vykreslilo mutantovu hlavu v profilu. Působil napjatě, daleko méně nenuceně než předtím. Ken viděl, jak se jeho obličejové svaly křečovitě napjaly.

Marshall zavřel oči a s tváří zkřivenou námahou se naklonil kupředu, jako by musel přemáhat velkou bolest. Potom se narovnal a s široce otevřenýma očima zasupěl:

„Neprojdou! Spojení je přerušeno. V šachtě je pětidimenzionální energetické pole.“

3.

Malý myšob dřepěl v křesle, který pro něho bylo příliš velké. Perry Rhodan stál nedaleko a nutil se nezúčastněně hledět na desku pracovního stolu. Gucky tvrdil, že ho neustálé pohledy lidí vyrušují ze soustředění.

Gucky se zavrtěl a začal se tvářit zkroušeně.

„Nedokážu se spojit s Marshalllem,“ přiznal se nesměle. „Jako kdyby mezi námi byla překážka, která pohlcuje veškeré telepatické impulsy. Volám tak nahlas, že by mě musel slyšet i padesát světelných let daleko, ale nedorazí k němu ani jediná z mých myšlenek.“

„Nějaký druh energetického pole?“ tázal se Rhodan.

Gucky přikývl.

„Krajně silné pole. Je to bezesporu paratron. Tím nemám šanci projít.“

Perry Rhodan kráčel ke svému pracovnímu stolu. Zvedl mikrofon interkomu a začal mluvit, jakmile se obrazovka rozzářila.

„Navažte spojení s Kastorim. Použijte směrový paprsek, minimální vysílací výkon. Kastori flotila má nejvyšší stupeň pohotovosti. Ztratili jsme kontakt s úderným oddílem.“

* * *

Nikdo netušil, jak dlouho pluli tmou, když se náhle na obrazovce vynořil slabý světelný bod. Ken zdvihl ruku a studoval světelný indikátor hodinek. Do šachty vlétli před čtyřmi minutami. I s ohledem na to, že diskovitá loď během celého sestupu brzdila, museli se nacházet několik kilometrů pod povrchem cizí planety.

Jas byl stále větší. Pod lodí se ukázal intenzivní světelný kruh, který rostl s každou sekundou. Konečně prolétl ústím šachty a vklouzl do haly nesmírných rozměrů. Osvětlení bylo pravidelné a sahalo i do posledního koutku obrovské haly, takže nešlo stanovit, odkud vlastně přicházelo.

Výška haly mohla obnášet asi půl druhého kilometru. Teď, když tu byl alespoň náznak měřítka, Ken usoudil, že disk už letí rychlostí pouze několika kilometrů v hodině.

Zatímco prolétali šachtou, proběhl celý brzdící manévr.

Pro nedočkavou posádku uběhla zdánlivě celá věčnost, než loď dospěla až ke na dno haly a mírně jako pírkó se stěží pocíitelným trhnutím dosedla.

Ken se zhluboka nadechl. Cítil nevýslovnou úlevu. Věděl, že jde o čistou emocionální reakci. Neměl žádný důvod věřit, že jsou zde v hale bezpečnější než venku nad planetou nebo ve volném prostoru. Ale člověk je tvor, který rád cítí pod nohama pevnou zem a pět staletí kosmických letů ho nedokázalo změnit. Ken cítil úlevu a poddával se tomu pocitu se slastí - ostatně nevěděl, kdy bude mít další příležitost se radovat.

Sál zůstal tichý a nehybný. Následkem stejnoměrného rozptýlení světla bylo těžké určit jeho velikost. Ústí šachty bylo přibližně ve středu stropu podzemní haly a žádná ze stěna nestála dále než dva kilometry od současného stanoviště diskovité lodi.

Podzemní místnost takového rozsahu, současně se šachtou, která mohla bez obtíží pojmout i kosmickou loď velkého průměru, musela být součástí rozsáhlé vojenské základny. Hypotéza Perryho Rhodana, tedy že se v případě této planety nejedná důležitý opěrný bod protivníka, utřila těžké šrámy.

Ken v duchu viděl, jak na druhé straně haly ústí do všech směrů tisíce chodeb, prochází kůrou planety a jsou plné života a jak se podél nich řadí komora za komoru, prostor vedle prostoru, hala za halou.

Představoval si cizí vládce základny v jejich kontrolní centrále, jak na obrazovce studují zvláštní loď, s horlivostí se snaží zjistit, proč se vrátila s pětisetletým zpožděním. Jistě přemýšleli, zda nasadit dálková čidla, nebo raději poslat průzkumný oddíl.

„Tak bych to alespoň udělal já, kdybych byl na místě neznámých,“ mínil Ken. „Člověk by se snažil potvrdit, že je loď naprosto bezpečná, než by do ní kdokoli vstoupil.“

Atlan vrhl zamyšlený pohled na časomíru.

„Dvacet minut,“ řekl. „Proveďte to a vraťte se sem, jasné, Rasi?“

Afričan přikývl. Jeho úkolem bylo otočit Bestii ležící v hangáru na záda, aby tak vynikly rány od kyselinových střel a umístit u ní mikrokameru. Dalo se předpokládat, že protivník k prohledání disku vyšle komando a bylo důležité od začátku pozorovat reakce cizinci při pohledu na rány.

Ulebova zranění tvořila nejdůležitější část plánu a osud úderného oddílu závisel na prvním pohledu obyvatel základny na zdechlou Bestii - na tom, zda nerozezná falešné rány a uteče, nebo z nevědomosti či protože odhalí podvod Pozemšťanů nebude na hrozbu nákazy reagovat.

Neboť strach protivníka před napodobeninou hyperzářivého viru, kterou Icho Tolot tak obratně zhotovil, tvořil jedinou zbraň skupiny. Pozemšťané dleli uvnitř mohutné základny na planetě, jejíž povrch a okolí střežilo množství ničivých zbraní.

Jejich vlastní zbraně, za jiných okolností vyspělé a účinné, byli proti arzenálu nepřítelů jako prak a kamení proti polní houfnici. Pouze se svým technickým vybavením by tady dole moc nepořídili. V okamžiku, kdy Ulebové odhalí jejich lest, prohráli.

Tak jim zůstal jenom strach - strach protivníka před substancí, která před padesáti tisíci lety držela v šachu milionová vojska Halut'anů a nutila je k poslušnosti. Podle Atlanova plánu mají Ulebové na základně pocítit stejnou smrtelnou úzkost, kterou kdysi způsobovali Halut'anům. Jen tak mohlo pozemské komando šanci přežít.

Komorou proběhl vánek. Místo, kde se ještě před okamžikem krčil Afričan, zůstalo prázdné.

Ken ucítil v šíji nepříjemné mravenčení, jako by se jeho bojový oblek nabil elektřinou. Více než jednou byl očitým svědkem toho, jak některý z mutantů použil své paranormální schopnosti, ale nikdy se mu nepodařilo považovat takovou věc za samozřejmost. Nemohl si přivyknout představě, že ho někteří lidé svými dovednostmi o tolik předstihují. Pokaždé, když beze stopy zmizel teleporter nebo se díky telekinetovi samovolně pohybovaly předměty, ho ovládla tichá hrůza.

Minuty uplynuly v napjatém očekávání. Protože kontrolní stanice nefungovala, nemohl Ken s jistotou říct, zda vnitřní kamery pracují nebo ne. V prvním případě měl nepřítel Afričan na svých obrazovkách a přihlížel, jak teleporter převaluje mrtvého Uleba na záda.

Nic zvláštního se nestalo. Po šesti minutách se Ras Čubaj vrátil zpět, materializoval navlas na tom místě, ze kterého zmizel. To ukazovalo, s jakou přesností dokáže teleportovat.

„Všechno v pořádku,“ hlásil. „Uleb je v zamýšlené poloze, v ruce má intervalový zářič. Kamery byly vypnuté. Nevěřím, že by někdo pozoroval.“

„A naše zařízení?“ dotazoval se Atlan.

„Je nainstalované. Měli bychom hangár hlídat bez problémů.“

Atlan manipuloval s obrazovým přijímačem. Ras Čubaj zanechal v propusti mistrovský výrobek siganské mikrotechniky. Bod o rozměrech hlavičky špendlíku obsahoval kompletní vysílač obrazu, který byl napájen z maličké baterie. Dosah vysílací antény nebyl nijak oslnivý, ale vzdálenost hangáru a Atlanova úkrytu činila přibližně čtyřicet metrů a vnitřní ostění lodi tvořil tvrdý kovoplastik, pro elektromagnetické vlny v rozsahu rádiového kmitočtu stejně průchodný jako vzduch.

Nepatrnost přístroje - jeho největší přednost - s sebou ironicky přinášela i nevýhodu, kterou museli konstruktéři na Size vyřešit. Maličká kulička se špatně držela i mezi holými prsty, ve vycpaných, podšívkových a izolovaných rukavicích bojového obleku už byla jakákoli manipulace vyloučena. Kulička mikrokamery byla proto zavínuta do zvláště preparované fólie a i s fólií umístěna v s neonem plněné skleněné nádrži. Přišla-li fólie do styku s plynným kyslíkem, vodíkem nebo amoniakem, beze zbytku se rozpustila. Ras Čubaj tedy musel otevřít nádrž a umístit fólie na vhodné místo. Pak pozoroval, jak se odpařuje ochranné pouzdro.

Kamery byla připravena. Na obrazovce se objevil hangár s pomocným člunem. Mikrozařízení leželo na zemi a ukazovalo ohromnou mrtvolu Uleba ze strany, z nevšedního úhlu. Tělo Bestie se tyčilo do výšky jako pohoří. Mocná lebka ležela lehce nakloněná ke straně.

Ken viděl dvojici velkých, červených očí, které jako by upřeně hleděly na mikrokameru. Otrásl se.

Ve stejném okamžiku Atlan přepnul na vnější kameru - v pravý čas, neboť z mléčného rozptýleného světla, které vyplňovalo halu, se vynořily obrysy dvou postav.

„Je to tady,“ ucedil Arkonidan.

Cizinci klouzali halou jako duchové. Ken byl zmatený. Když stíny poprvé spatřil, měl dojem, že jsou od lodi vzdálené jen několik metrů; jenže i když se pohybovaly a uplynul dlouhý časový interval, nezdály se o nic blíž než na začátku.

„Máme štěstí!“ triumfoval Atlan. „To jsou Ulebové osobně.“

Ken pochopil. Jeho smysly ošálila hrozivá velikost těl Bestií. Bezděčně očekával stvoření velikosti člověka. V pochybném světle haly jeho zrak chybně odhadl poměr mezi velikostí a vzdáleností.

Jako obři z bájí stály nyní obě příšery před lodí. Po chvilce zmizely ze zorného pole kamery – mezitím však každý v hangáru poznal, že se jejich nazelenalá pokožka třpytí stejně jako u Uleba nahoře v hangáru. Bestie nosily hnědě zbarvené uniformy.

Ken vyslechl Atlanův rozkaz:

„Tolote, připravte se. Čubaji, Kakuto, Parmentere - budete v týmu s ním. Harle?“

„Zde, pane!“ ohlásil se Siganeč z vnitřku robota.

„Vy půjdete také. Připravil jste Paladina, aby reagoval naprosto přesně jako nefalšovaný Haluťan?“

„Naprosto, pane. Žije, spí, jí, pije a myslí jako bytost z Halutu.“

„Oho...“ zavrčel Icho Tolot.

„Neberte to jako urážku, pane,“ nechal se slyšet Harl Defin.

Oba teleportéři, Tolot, Ken a Paladin se shromáždili vedle kontrolního pultu. Až přijde čas, uchopí Ras Haluťana a Kakuta Paladina a přenesou je z lodi. Ras Čubaj měl za úkol se po transportu svého nákladu vrátit do disku a odnést Kena Parmentera.

Tolot i robot ozbrojeni dvěma válci s falešným jedem. Kenovou úlohou bylo, aby jim v prvních minutách poskytl palebnou podporu. Přihlásil se dobrovolně - v Atlanových očích tak výrazně stoupl.

Arkonidan přestavil obrazovku na Čubajem deponovanou mikrokameru. Ken si pozorně a s obdivem prohlížel obrovského robota, jehož Rhodanovi experti upravili tak, že ho téměř nikdo nemohl odlišit od skutečného Haluťana. Vše bylo k dispozici: polokulovitá hlava, skvostný chrup, tmavá, tuhá kůže a temně zelený kosmický skafandr.

Obraz na stínítku se proměnil. Znovu byla vidět propust' a rozeklané pohoří zdechlého těla, ležící jen pár metrů před maličkou kamerou.

Náhle se objevil nový objekt - v prvním okamžiku díky nezvyklé perspektivě těžce identifikovatelný, tvořený kusy hnědé látky a pruhů nazelenalé kůže: sloupovité nohy nestvůry. Ken cítil, jak se mu křečovitě stáhl žaludek.

Přišel nejdůležitější moment celé akce. Ted'..!

Najednou se ozval burácivý výkřik, který snadno pronikl rozstřílenými stěnami lodi. Trval dlouho, byl plný děsu a bolesti. Byl to výkřik tak bezcitné divokosti, že členům komanda tuhla krev v žilách.

Nohy na obrazovky vrávoraly. Výkřik utichl. Nohy ustoupily a zmizely. Přes stěny pronikl do tajné místnosti rachot, který způsobovaly těžké kroky prchajících Ulebů.

Bestie uprchly!

„Vyhráli jsme!“ radoval se Ken.

Potom si uvědomil, že tuto válku bude tvořit víc bitev, než ta, ve které právě zvítězili.

Oba teleporteři se postavili před své pasažéry. V příštím okamžiku zmizeli - Čubaj, Kakuta, Tolot a siganský robot. Ken pevně sevřel pažbu svého těžkého paprskometu. Před ním se zachvěl vzduch a z mihotání se vynořil Afričan.

„Tak jdeme,“ vyhrkl teleporter. „Ostatní jsou už na místě.“

Popadl Kena za paži.

Na zlomek vteřiny pocítil Ken nepříjemný pocit beztláčeného pádu. Potom měl znovu pod nohama pevnou zem. Otevřel oči, které instinktivně zavřel během transportního procesu. Podíval se okolo sebe. Lod' nebyla nikde vidět, ale za ním se do výšky tyčila nepropustná stěna haly, hladká, beze spár a zdánlivě nekonečná.

Icho Tolot, robot a oba teleporteři se rozdělil podél stěny. Paladin a Haluťan drželi střed, Čubaj a Kakuta je chránili z obou stran. Ken se stáhl asi deset metrů nazpět. Pokud by to bylo potřeba, mohl zahájit palbu ze směru, odkud to Ulebové nečekali.

Vnější mikrofony přilby přenášely temné zvuky, které přicházely z mléčným světlem naplněného středu haly. Ken soustředěně poslouchal a konečně zjistil, že se jedná o v cizím jazyce vedený hovor. Hlasy měly sílu velkého reproduktoru. Kenův sluch nebyl dost ostrý na to, aby poznal, ve kterém směru se nepřítel pohyboval; vše ale hlídal Paladin. Ozval se Harl Defin:

„Musíme se přesunout. Asi dvě stě metrů doleva. Tam budeme v lepší pozici.“

Kráčeli dvě stě metrů podél kovové stěny. Hlasy se přiblížily. Oba Ulebové přicházeli velkou rychlostí. Mluvili tónem, který prozrazoval nejvyšší rozrušení. Paladin vypočítal, že Bestie dosáhnou stěny sálu dalších čtyřicet metrů nalevo od současného místa. Ichu Tolot navrhl popojít ještě o dvacet metrů, aby členové komanda stály k Ulebům bokem.

Dunění hlasů bylo teď tak silné, že musel Ken snížit citlivost mikrofону, jinak by neslyšel své spoléčníky. Harl Defin oznámil, že jsou Ulebové nanejvýš sto metrů daleko.

Sotva domluvil, vynořily se obě obrovské postavy z mléčně jemné mlhy. Ulebové byli příliš zaměstnán sami sebou, než aby postřehli cizí stvoření na okraji haly.

Ken křečovitě svíral impulzní zářič. Cítil neovladatelnou touhu zvednout zbraň do výšky a vystřít do monster celý zásobník.

„Je to strach,“ uvědomoval si. „Nic než holý strach.“

Tu se pohnul Icho Tolot, následovaný robotem Paladinem, v němž seděl Harl Defin a jeho tým Thunderbolt. Halut'an vyrazil dunivý výkřik, který měl upoutat pozornost Ulebů a Paladin udělal okamžitě totéž. Hovor obou Ulebů ihned odumřel. Bestie se zarazily, jako by je zasáhl blesk.

Halut'an a robot přestali křičet. Ken slyšel Tolota něco volat, ale nerozuměl mu. Potom uviděl Tolotovu vysokou zdviženou činivku, v níž třímal válec s narudlou kapalinou. V příštím okamžiku máchl Halut'an rukou a válec opsal mírně zakřivený oblouk k dvojici Bestií.

Paladinova vrhací střela následovala stěží o vteřinu později. Icho Tolot se vrhl ke straně. Harl Defin však držel Paladina na místě.

Ulebové se ještě nevzpamatovali z prvního šoku a už se na ně řítily další. Co si asi pomysleli, když po šedesáti tisíci letech znovu neočekávaně hleděli na Halut'ana? Na příslušníka rasy, s níž zacházeli jako s neposlušným psem? Co cítili, když k nim letěly světle červené nádoby, o níž se museli domnívat, že obsahují strašlivou hypernákazu, kterou v šerém dávnověku sami vyvinuli na trestání svých vzbouřených otroků?

Válec praskl. Stoupla z něho oranžová mlha, bleskurychle se rozšířila a promíchala se mléčnou kaší vyplňující halu. Mezitím se Paladin přiblížil k Bestiím na deset metrů. Tu zastavil, jako by narazil do neviditelné zdi.

Potom zahájil palbu. Z jeho zbraní vytryskl žhavý proud jaderné energie a udeřil vstříc oběma nestvůrám. Ken nedůvěřivě zíral, jak se křiklavý plamen rozbil o Uleby, na dobu jednoho nadechnutí je obklopil a potom se rozplynul.

Bestie byly netknuté. Jejich individuální ochranné štíty je ochránily před nesmírnou silou Paladinových paprskometů.

Kouzlo bylo zlomeno. Ulebové vykřikli. Ken napjal svaly - byl připraven začít v nejbližším momentu střílet.

Ale přihodilo se cosi neuvěřitelného.

Bestie se nevrhly do boje, nýbrž běžely k nedaleké stěně hal. Ve kovové přepážce se náhle rozevřela štěrbina a oba giganti zmizeli uvnitř. Těsně po jejich průchodu se otvor uzavřel.

Paladin je chtěl pronásledovat, ale na jeho přítomnost otevírací mechanismus nereagoval. Robot po dveřích nenašel ani stopu.

První velké střetnutí s Uleby bylo pryč. A po druhé v něm vetřelci zvítězili.

* * *

Vrátili se do diskovité lodi.

„Výborně!“ zvolal Atlan, když se Ken, nesený Tako Kakutou, rematerializoval v úkrytu. „Exploze nádrží vyvolala zřetelně měřitelný hyperotřes. Musel být zaznamenán v okruhu alespoň padesáti kilometrů. Jakmile se oba Ulebové vrátí k ostatním, bude celá základna vědět, co se děje!“

„A začne se dít něco dalšího,“ přemítal Halut'an dunivým hlasem.

„Co přesně máte na mysli?“ dotazoval se Atlan.

„Začnou se nám patřičně věnovat. Z této lodi vychází všechno nebezpečí. Máme na palubě mrtvého Uleba, který podle přesvědčení jeho druhů zemřel na hypernákazu. Lod' je zamořená jedem. Člověk by se ji okamžitě pokusil zničit.“

Arkonidan nepotřeboval odpovídat. Všichni uznali, že Icho Tolot má pravdu.

„Odejdemo hned,“ poručil Atlan. „Každý vezme přidělenou část vybavení. Čubaji, Kakuto - vaše výstroj se rozdělí ostatním. Musíte se postarat o nějaké vhodné ubytování.“

Oba teleporteři dematerializovali o chvíli později. Obchod z lodi byl proveden ve spěchu. Bylo vyloženo asi tři sta kilogramů výstroje a nářadí, z více než osmdesáti procent se o to postarali Icho Tolot a Paladin. Venku dal Atlan rozkaz zapojit antigravitu, vestavěné do bojových obleků. Členové komanda letěli pryč od lodi těsně nad podlahou, s každou sekundou přibýlo mezi nimi a očekávaným cílem nepřátelských zbraní alespoň dvacet metrů.

Dosáhli stěny haly nedaleko místo, ve kterém proběhlo střetnutí s oběma Uleby. Ken našel jako nehet na palci velký úlomek plastiku, patřící k jedné ze zničených nádob. Cesta od lodi trvala asi osm minut - znamenalo to, že poloměr haly obnáší nejméně deset kilometrů.

Ještě během letu vyslal Atlan pomocí malého vysílače impulsů signál nepatrné intenzity. Oba teleporteři vlastnili vhodný přijímač, s nímž byli schopni zaměřit stanoviště úderného oddílu. Ve chvíli, kdy se Ken rozhodl odpojit svůj antigrav a začít čekat na návrat mutantů, materializoval vedle něho Rasa Čubaj.

Černoch se zašklebil.

„Měli jsme štěstí. Budeme mít fantastický úkryt.“

Ve stejném okamžiku se objevil také Tako Kakuta.

Začal transport těch, které příroda nenadělila schopností teleportace. Tentokrát trvala déle, neboť bylo třeba přenést víc lidí.

Úkryt tvořil kulovitý prostor, měřící v průměru okolo deseti metrů. Stěny koule byly potaženy nějakým stříbřitě se třpytícím materiálem. Nebylo tam žádné osvětlení kromě toho, který měli ve svých přilbách zabudováno vetřelci. Ve svitu přilbových svítilen bylo patrné, že místnost má dva východy. Oba byli kruhové.

Menší, měřící asi metr, ústl na úrovni rovníku koule. Druhý, dvojnásobné velikosti, vedl vertikálně nahoru z pólu a zmizel do tmy.

Ken se uvelebil tak pohodlně, jak to bylo za těchto stísněných poměrů možné. Odložil svůj díl vybavení, tu se podlaha pod ním začala třást a přes masivní zdi koule pronikl temný rachot.

Ken vzhlédl a spatřil několika pobledlých obličejů. Rachot ustal po několika vteřinách.

„To je konec - konec diskovité kosmické lodi,“ řekl Atlan hořce.

* * *

Ken se cítil sklíčeně. Musel si přiznat, že disk už je k ničemu. Přesto to bylo jediné plavidlo, kterým by bylo možné - při šťastné kombinaci okolností - tuto past opět opustit.

Ale baramská loď již neexistovala. Muži pozemského komanda měli odříznutou ústupovou cestu. Zda se z ulebské základny dostanou ve zdraví záviselo na tom, jestli se podaří převzít kontrolu nad opěrným bodem Bestií natolik, aby mohl CREST V poslat na povrch posily.

Kena někdo kopl do holeni - Bysiphere, hyperfyzik, který neměl uprostřed stísněného prostoru na práci nic důležitějšího, než zkoumat zařízení v základně kulovité komory.

„Pardon,“ zasmál se. „Nebylo to schválně...Hopla!“

S tím ztratil rovnováhu docela a zřít se na Tako Kakutu.

„Pozor, doktore...,“ napomenul ho Japonec a pomohl mu vstát.

Bysiphere se zachichotal.

„Zvláštní, že to říkáte zrovna vy,“ podotkl.

„Co?“

„No, mluvíte o opatrnosti.“

„A proč ne...?“

„Co se děje?“ vmísil se do rozhovoru Atlan. „Co zase provedl?“

„Kdo?“ ptal se s nevinným výrazem vědec.

„Vy, Bysiphere.“

„Kdepak,“ protestoval fyzik. „Já jsem neprovedl vůbec nic.“

„Ale ano. Nejprve jste klopýtl přes poručíka Parmentera a potom jste navíc spadl na mě.“

Hovor trojice se uskutečňoval pomocí radiokomunikačního zařízení v přilbách, protože muži stále ještě nesli své bojové obleky. Díky tomu, že byly hlasy zkreslené a nešlo je odlišit, vznikl zmatek, který Kena rozveselil.

„Určitě má něco proti mé osobě,“ stěžoval si Tako Kakuta. „Prý to nějak souvisí s opatrností.“

„Oč kráčí, doktore?“ chtěl vědět Atlan.

„O opatrnost,“ bručel Bysiphere. „On si mluví o opatrnosti a přitom nás dovedl doprostřed akumulátoru plazmy.“

„Do čeho?!“

Bysiphere učinil všeobšíhlé gesto.

„Toho by si všimlo každé dítě. Toto je komora pro získávání energie. Jeden kanál pro přivedení aktivní plazmy, druhý pro odvod netečného zbytku - to všechno zde je.“

Nějaký čas vládlo hluboké mlčení. Potom Atlan řekl:

„Nakouzl jste to, Bysiphere. Tak vysvětlete ostatním, co to znamená.“

Hyperfyzik ukázal na šachtu, která shora vedla do kulovité místnosti.

„Odtamtud přijde plazma - hlavně vodíková jádra a elektrony, vše o teplotě deset až patnáct tisíc stupňů. Když je komora plná, uzavře se horní kanál. Stěna této koule není ve skutečnosti homogenní. Kovové obložení se dělí na mnoho malých dílků, který jsou uspořádány zvláštním způsobem. Pokud jimi protéká elektrický proud, vytváří magnetické pole, které díky svým vlastnostem udrží plazmu ve středu koule.“

V tomto stavu začíná být plazma aktivní. Vodíková jádra se v procesu jaderné syntézy mění v heliová, přičemž vzniká nesmírné množství energie. Plazmatický objekt ve středu komory se rozežřeje k bílému žáru a vyzařuje k obložení koule gigantické množství tepla.

Přímo za stěnou se nepochybně nalézá výkonný tepelný výměník. Žár je absorbován chladicí látkou a veden do konvertoru, kde se získává elektrická energie. Po přeměně většiny vodíkových jader se reakce zastaví a zbylý se odčerpává bočním kanálem. Svislá šachta se opět otevře a proces začíná nanovo.“

Bysiphere se odmlčel. Všichni hleděli do výšky, odkud mohl přijít deseti až patnácti tisíci stupňový proud plazmatu, aby účastníkům ambiciózního podniku přinesl rychlý a neslavný konec.

„K čertu, tak pryč odtud!“ zahřímal Melbar Kasom a zvedal se.

„Pomalů, pomalů,“ přihlásil se o slovo Jean Beriot, poprvé od začátku debaty.

„Můj ctěný přítel a kolega se zapomněl zmínit o jednom důležitém bodu.“

„Ó Jeane,“ bědoval Bysiphere, „vy jste šprýmař.“

„O jakém bodu?“ tázal se Atlan.

„Kovová vrstva na stěně je úplně čerstvá. Oba šachty jsou otevřené, jak jste si jistě povšimli. Tato plazmová nádrž nikdy nesloužila účelu, pro který byla postavena. Nacházíme se v zařízení, jež se pro výrobu energie používá jen občas nebo vůbec.“

„Ach...!“ zasténal někdo a v tom povzdechu byla znát úleva.

„To ale neznamená,“ namítl Bysiphere, „že by plazma nemohla každým okamžikem začít přitékat.“

Beriot byl nucen souhlasit.

„I to je pravda.“

Arkonidan učinil rychlé rozhodnutí.

„Ať je tomu jakkoli,“ řekl, „bude lepší podívat se po jiném noclehu. Rasi, Tako - musím vás bohužel znovu obtěžovat.“

Oba teleporteři zmizeli. Vraceli se s odstupem asi dvou minut, aby podali krátkou zprávu a potom znovu dematerializovali. Tímto způsobem uplynulo téměř půl hodiny, kterou Atlan a ostatní použili k pečlivé analýze atmosféry v kulovité komoře. Dospěli k závěru, že je naprosto nejedovatá a bez problémů dýchatelná. Arkonidan tedy vydal svým mužům svolení, aby odložili své ochranné přilby.

Právě v té době se z průzkumu vrátil Tako Kakuta.

„Nenašel jsem žádný vhodný úkryt,“ hlásil bez váhání. „Ale je tady něco jiného, co vypadá zajímavě.“

„Co je to?“

„Podle mých skromných vědomostí vysílací zařízení pro hyperprostorovou komunikaci.“

Oba vědci vstali, jako by je zasáhl elektrický výboj.

„Silně střezené?“ zeptal se Atlan.

„Vůbec ne. Působilo nepoužívaně. Vůbec se zdá, že tato základna byla dříve využívána mnohem víc, než je tomu nyní. Jsem byl již všude možně, ale zatím jsem neviděl jedinou živou bytost.“

Atlan se obrátil na Beriota a Bysiphera.

„Zajímá vás to?“

„Nesmírně,“ přiznal Bysiphere. „Třeba se nám podaří vysílač aktivovat a vyslechnout nějaké hovory mezi Uleby.“

Nehlučně se materializoval Ras Čubaj.

„Přicházíte v pravý čas. Rasi, Tako - přeneste tyto dva pány k vysílacímu agregátu, který jste objevili. Tako, vy tam zůstanete a v případě hrozícího nebezpečí přinesete Beriota a Bysiphera zpět. Ras, vy pokračujte s hledáním.“

„Okamžik,“ ozval se hlas, který nebyl až dosud téměř slyšet. Tronar Woolver zvedl ruku. „Jestliže je to vysílač, budou tam i záření a impulsy, které můžeme použít pro transport. Já a můj bratr chceme jít také.“

Jeho žádosti bylo vyhověno. Pomocí dvou skoků přenesli teleporteři oba fyziky i Woolvery. V plazmové komoře zůstali mimo Atlana a Kena Parmentera Icho Tolot, Paladin s jeho trpasličí posádkou, Melbar Kasom a telepat John Marshall.

Ken nevěděl, co ho nutí - ale chtěl si s někým promluvit. Přisedl si k Atlanovi.

„Pane...?“

„Ano?“

„Nevím, jak bych to řekl,“ začal Ken váhavě, překvapen svou vlastní odvahou, „ale co byste odpověděl, kdybych se vás zeptal, jak hodnotíte naše šance na přežití této akce?“

Arkonidan se zasmál.

„Asi bych řekl, že mi pro odhad našich budoucích vyhlídek chybí dostatek údajů.“

„Dobrá. Ale máte s podobnými situacemi zkušenosti – mnohem víc zkušeností, než já. Čistě podle citu, co mně řeknete?“

„Hmm...“ zamručel Arkonidan. „Pravděpodobnost úspěchu je tak padesát na padesát.“

„V naší situaci? I když jsme ve zcela neznámém prostředí a stojíme proti nelítostnému nepříteli, který je technicky stejně vyspělý a v počtu nás asi tisícinásobně předstihuje?“

„Tady se naše názory rozcházejí,“ odporoval mu Atlan. „Protivník, o kterém hovoříte, jsou Ulebové. Nevěřím, že jich tu je deset tisíc. Je tady jen stonásobná, a ne tisícinásobná přesila.“

„Dobrá. I stonásobná je stále dost mizerná. A přesto padesát na padesát?“

„Ano. Zapomínáte, že disponujeme zbraní, proti níž je protivník úplně bezmocný: hypernákazou neboli V-hmotou, jak to pojmenoval Velký Administrátor. Žádný Uleb se k nám neodváží přiblížit na sto metrů. Tak budeme mít volnou cestu a to je jeden z hlavních předpokladů pro úspěch naší mise.“

Ted' měl Ken Atlana tam, kde ho chtěl mít.

Tuto odpověď očekával.

„Takže přiznáváte,“ řekl Ken, „že před objevením V-hmoty jako zbraně proti Bestiím jsme na tom byly mnohem hůř? To by nám mohl pomoci jedině zázrak.“

Arkonidan přikývl.

Ken se zamyslel a pokračoval.

„Jinými slovy - když jsme se k této akci rozhodli, měli jsme šance o hodně menší, než padesát ku padesáti? Snad deset ku devadesáti nebo tak podobně?“

„Bylo to tak jedna ku devětadevadesáti,“ opravil ho upřímně Atlan.

„Jaký byl tedy důvod se do toho vůbec pouštět? Jsme jako tlupa bláznů, kteří se šťourají v sršním hnízdě, aniž by měli jakoukoli ochranu před žihadly.“

Arkonidan se náhle rozesmál.

„Rozuměl bych vašim vnitřním pochybnostem, kdyby rýpání v sršním hnízdě bylo to jediné, co můžeme udělat. Ale tak to samozřejmě není. Tím pouze začínáme. Věříme, že se splní naše plány a dokážeme několik sršňů donutit k útěku. Chceme vědět, kam uprchnou. Musíme odhalit jejich cíl, protože až dosud jsme v boji s První vibrační mocí nezjistili, kde Ulebové sídlí a z jakých základen operuje. Zde se nám naskýtá skvělá možnost. Nesmíme ji nechat nevyužitou.“

I kdyby šance na úspěch byla jedna k milionu stál, museli bychom sem přiletět. Nedokážeme ve válce proti Časové policii obstát, když nenajdeme domovský svět protivníka. Víte, že je očekáván masivní nepřátelský útok proti celé západní polovině Mléčné dráhy?“

Ken kývl.

„Dobrá. Potom můžete chápat, jak nutně potřebuje velení Solární flotily ulebskou domovinu najít. Jestliže je najdeme, můžeme zeslabit sílu jejich útoku a sami zasadit úder tam, kde jim to způsobí největší těžkosti. Blížící útok rozhodne o osudu celé hvězdné říše. Jsou ohroženy biliony lidí a dalších bytostí. Jistě jste slyšel o

nedostatku soucitu, se kterým První vibrační moc postupuje. Ve srovnání s tím, co je ve hře - jak cenný je osud deseti mužů, jednoho Halut'ana a hrstky Siganců?“

Atlan mlčel a Ken neměl nic, čím by mu oponoval. Byla to stará pravda. Někomu kdesi daleko ve vesmíru se zdálo úplně logické, riskovat život pár lidí, aby se zachránily miliardy jiných. Jenom ten, jehož život měl být obětován, s touto logikou nesouhlasil.

Ale kdo se o to staral...?

Z prázdnoty materializoval Ras Čubaj.

Tvář měl plnou obav, když ohlásil:

„Nejvyšší nebezpečí! Tako, Bysiphere, Beriot a Woolverové byli objeven a uvězněni. Okolo vysílacího zařízení stojí paratronový štít. Nemohou ven...!“

4.

Atlan reagoval s rychlostí a odhodláním muže, kterému se překvapení a nebezpečí stalo druhou přirozeností. Melbar Kasom obdržel příkaz, aby zůstal v plazmové komoře a hlídal hromadu vybavení.

Ras Čubaj postupně do blízkosti vysílacího zařízení, ve kterém bylo lapeno pět mužů, přenesl Atlana, Paladina, Johna Marshalla a Kena Parmentera.

Zhmotnili se v kruhové chodbě zvláštních vlastností. Průřez koridoru, který spíše než dopravní spojení připomínal odpadní rouru, činil přes deset metrů.

Jakmile Ken materializoval, měl pocit, že se nachází přímo na podlaze roury, neboť stál vertikálně a bez potíží udržoval stabilitu. Ale obdobný pocit, jak se zdálo, musel mít také Atlan, visící šikmo k němu. Arkonidan stál uprostřed stěny a jeho tělo mířilo ke středu chodby. Paladin byl ve stejně neobvyklé pozici na druhé straně chodby a konečně John Marshall krácel hlavou dolů, aniž by mu to však způsobilo sebemenší potíže.

Vzduch v průchodu byl teplý a měl onu nedefinovatelnou vůni, který prozrazovala, že se zde již dlouho nikdo nepohyboval.

„Velmi šikovné zařízení,“ konstatoval Atlan. „V chodbě je vytvořeno umělé gravitační pole, namířené paprskovitě k podlaze. Díky tomu má člověk dojem, že stojí na podlaze, ať se nachází v kterékoli části stěny. Krajně praktické a prostorově úsporné. Takto lze pro dopravu využívat celou plochu chodby.“

Podíval se na Afričana.

„Kterým směrem je vysílací centrála?“

Ras Čubaj ukázal dopředu.

„Tam. Paratron by měl být vidět i odsud.“

Ken napjal zrak. V dálce zpozoroval matně červené mihotání.

„Vypnout přílbové lampy,“ zavelel Arkonidan.

O vteřinu později zavládla temnota, kterou narušoval jen slabý narudlý třpyt, vytvářený paratronovým štítem.

Ochranné pole bylo zcela transparentní. Za ním se dalo rozeznat, jak se chodba rozšiřuje na třicet metrů. V rozšíření stály uspořádané skupiny agregátů neznámé konstrukce. I za štítem se umělecké gravitační pole postaralo o to, že vektor gravitace směřoval ve všech částech koridoru ke zdem.

Zajatce nebylo nikde vidět. Nemělo smysl pokoušet se jim volat vysílačkami. Štít propouštěl jen úzké kmitočtové pásmo elektromagnetického záření - k němuž patřilo i viditelné světlo - rádiové frekvence, hyperzáření a dokonce i zvuk ovšem beze zbytku odrážel nebo pohlcoval. Z pozice před polem nemohl Atlan posoudit situaci ve vysílací centrále.

Ras Čubaj neměl dost času na průzkum, než odteleportoval fyziky a oba Woolvery k vysílači. Zajatci mohli být stovky metrů daleko, a proto nebylo možná pozorovat světlo jejich přilbových lamp. V každém případě se jim v tuto chvíli nedalo nijak pomoci.

Atlan se rozhodl prozkoumat přilehlé chodby, aby tak získal lepší představu o rozložení místností v této část ulebského opěrného bodu. Pozoruhodný byl absolutní klid, který v tomto sektoru nepřátelské základny ještě stále panoval. Všechno působilo dojmem novosti a současně pozoruhodného věku - jako by bylo zařízení vybudováno v dávných dobách, ale nikdy nezačalo sloužit svému účelu.

Během sledování paratronu učinil Ken objev, který ho překvapil, ačkoli si příčinu svého údivu nedokázal vysvětlit. Narudlý zářící paratronový štít, uzavírající chodbu v místě, kde se směrem k vysílací centrále rozšiřovala jako hrdlo láhve, tvořila naprosto rovná plocha. Nebylo ani stopy po sebemenším vyklenutí. Ken přemýšlel, proč vlastně předpokládal, že by štít musel být klenutý, nenašel však žádnou odpověď.

Nakonec se prohledání podzemní sítě chodeb ukázalo být zajímavé, avšak bez bezprostředního užitku.

Vysílací stanici obklopovala chaotická změť průchodů všech myslitelných velikostí a směrů, tvořící zřejmě převážnou část zařízení v této oblasti základny. K vysílači ústilo v různých místech šest koridorů, ale každý z nich byl zahrazen nepřekonatelnou paratronovou clonou. Atlanovi nejenže se nepodařilo proniknout ochranným polem, ale nedokázal se zajatce ani zahlédnout.

Prohledávání chodeb bylo značně dobrodružné. Vojenská základna - nebo alespoň tato část základny - byla vybudována naprosto nekonvenčním způsobem. Každá chodba obsahovala své vlastní umělé gravitační pole. Proto se chodby v blízkosti křižovatek rozšiřovaly, aby tak přechod mezi různými gravitačními poli mohl proběhnout spojitě.

Žádný koridor se v přímce netáhl víc než padesát metrů daleko. Chodby zahýbaly vpravo a vlevo, strmě klesaly a právě tak ostře stoupaly, zdánlivě bez jakéhokoli smyslu. Icho Tolot však došel s pomocí svého plánovacího mozku k závěru, že ces-

ty tímto způsobem obchází místnosti, který byly vyrubány ve skále a které s koridory nespojovaly žádné průchody. Nejspíš šlo o podobné kulovité komory, v jaké našli Pozemšťané úkryt po odchodu z diskovité lodi. Vedle soustavy transportních cest tak existoval i systém kanálů pro plazmu, sloužící k zásobování energií.

Neobvyklý bylo umělé tíhové pole, které lidem v každém místě zprostředkovávalo pevnou zem pod nohama. Ve svitu lamp viděli, jak se chodba naklání, ale při chůzi neměli v žádném případě dojem, že by šli z kopce. A přesto, když se ohlédl, stoupala za nimi chodby prudce vzhůru.

„Je to matoucí prostředí,“ konstatoval v duchu Ken.

Pokud šli k místnosti s vysílačkou, byly všechny cesty zablokované paratrony, ale postranní chodby, vedoucí od stanice do hlubin areálu, byly volné. O vzdálenější části základny nevěděli vůbec nic, ale John Marshall, který odlehlé sektory prohlížel pomocí telepatie, jim vysvětlil, že z velké dálky přijímá nezřetelné, neuspořádané množství cizorodých impulsů. V jejich bezprostředním okolí však nenašel nikoho.

Náhle se chodba začala rozšiřovat. Prostor se opět podobal lahvi, přičemž tělo lahve tvořilo obdobnou místnost, v jaké bylo umístěno vysílací zařízení.

Byl tu ale jeden podstatný rozdíl: tato místnost byla úplně prázdná. Byla tak rozlehlá, že přilbové lampy nedosvítily na protilehlý konec. Světlo se ztrácelo ve tmě.

Atlan zaváhal, neboť pochyboval, že by průzkum prázdné haly k něčemu posloužil.

Tu se přihodilo nečekané. Náhle se začala třást podlaha. Z temnoty, která pohlcovala záření lampy, vyrostly obrysy mohutné postavy. Na neuvěřitelně tlustých, sloupovitých nohách se rychlostí kluzáku přiřítila Bestie.

Arkonidan okamžitě zareagoval.

„Uleb!“ vykřikl. „Tolote, Define - sem s V-hmotou!“

Haluťan nepotřeboval žádná varování. Situaci pochopil ještě dříve, než Atlan. Postavil se doprostřed hrdla láhve, opatrně vzal do ruky válec s jedem a čekal, do až k němu zuřivý Uleb přiběhne na padesát metrů. Potom k němu vrhl nádobu. Malá nádrž vrávorala vzduchem ve strmém oblouku. Uleb ji spatřil a ztuhl uprostřed pohybu. Ve zlomku vteřiny se otočil a dal se na útěk.

Válec dopadl na podlahu a se suchým třeskem praskl. Zářivá látka se bleskurychle vypařila a splynula s okolní atmosférou.

Ve stejném okamžiku jako by byl Icho Tolot zasažen neviditelnou pěstí a odhozen zpět. Narazil do Atlana a i s ním padl k zemi. Ken se pokoušel ustoupit a srazil se přitom s Johnem Marshalllem. Několik okamžiků panoval absolutní zmatek. Teprve pak členové úderného oddílu pochopili, co se stalo.

V místě pomyslného hrdla láhve vzniklo paratronové pole. Štít se objevil v místě, odkud Tolot hodil válec s V-hmotou. Haluťana odmrštila energie tvořící se energetické bariéry.

Uleb zmizel. Avšak to byla v tom okamžiku Atlanova nejmenší starost. Nařídil Čubajovi, aby se několika skoky přenesl na různé křížovatky, kterými se dostali na současnou pozici. Uplynuly stěží dvě minuty a teleporter byl zpátky.

Jeho tvář byla vážná.

„Je to tak, jak jsem si myslel,“ řekl hořce. „Tento malý kus štítu nevypadá moc účinně, ale je součástí velkého pole, který neprodyšně uzavřelo celé okolí. Je pravděpodobné, že jsme uvězněni.“

* * *

Propátrali tucty koridorů, ale pokaždé, když se jim zdálo, že našli východ, ponořilo se ono místo do rudého svitu, zvěstujícího přítomnost paratronu. Nyní tedy byla dvě štítová pole - jedno malé, halící vysílací stanici a druhé velké, který se vytvořilo okolo širokého okolí vysílače.

Uleb, kterého vydělili před pár minutami, musel být průzkumník, jehož úkolem bylo odříznout cizinci obsazenou část pevnosti od zbytku základny.

Situace byla krajně znepokojivá. Zvláštní energetická struktura paratronové clona byla neprůchodná i pro teleportery. Vzájemné působení mezi parapsychickým transportním polem a vyzařováním paratronu vyvolávalo efekt, který odborníci nazývali strukturální konflikt. Štít teleportery odmrštil na původní místo a navíc je více či méně vážně poranil.

Návrat k plazmové komoře, v níž čekal Melbar Kasom a několika tisíc vyspělých výdobytků vědy Solárního impéria, byl pro tento okamžik vyloučen. Kontakt se zajatci ve vysílacím prostoru se zdál rovněž nemožný.

Nepříteli se podařilo rozdělit pozemský oddíl na tři části a navíc ho zbavit možnosti volného pohybu. Existovala jen jediná, nepatrná naděje: Mezi lidmi ve vysílací hale dleli také bratři Woolverové. Kdyby našli svazek kabelů, v němž by tekla elektrický proud, mohli ho použít jako cestu. Ale i Atlan si musel přiznat, že to není moc pravděpodobné. Agregáty vysílače pod paratronovým štítem nebyly aktivní a neproudila do nich žádná energie.

Tuto část vojenské základny krylo pole, který pro dvojčata představovalo právě tak nepropustnou bariéru, jako pro teleportery. Nic nebylo elektricky činné. A kabel, který není pod napětím, byl pro Rakala a Tronara Woolver jen neužitečný kus hmoty.

„Je nutné si uvědomit,“ přerušil konečně Halut'an všeobecné, zamyšlené ticho, „že protivník neskončí svou akci naším uvězněním. Považuje nás za vlastníky nejstrašlivějšího ze všech jedů. Nebude mít klid, dokud nás beze zbytku neeliminuje - i s naší zásobou V-hmoty.“

„Jsme obklopeni paratronovým štítem,“ namítl Atlan. „Ten je zvenku stejně neprůchodný, jako zevnitř. Kdyby na nás Ulebové chtěli zaútočit, museli by pole deaktivovat.“

„To nebude zvlášť obtížné,“ odpověděl Haluťan. „Můžeme kontrolovat jen malou část štítu. Třeba už v tuto chvíli jen část pole zrušená a dovnitř pronikají Ulebové. Nic bychom nezaznamenali - dokud by se nevynořili před námi. Jejich individuální ochranné štíty pohltí i telepatické vlny, takže je náš přítel Marshall nedokáže zaměřit.“

Atlan přemýšlel.

„Tolotova připomínka byla logická,“ uvažoval Ken, „kromě jedné jediné skutečnosti: Ulebové rozhodně nepřijdou sami. Na to byl jejich strach z V-hmoty příliš velký. Pošlou někoho jiného, aby vetřelce zničil.“

Někoho nebo *něco*...

Ken náhle v nose pocítil zvláštní štipání. Vrhл pohled na řadu měřidel, která měl zabudovaná do levého rukávu bojového obleku. Mezitím, co se díval, vzplanulo červené výstražné světlo, ohlašující přítomnost jedovaté látky.

„Je to tady!“ zvolal. „Chodba je plná jedovatého plynu!“

Zavřel přilbu bojové kombinézy a ostatní následovali jeho příkladu. Icho Tolot, jehož zelený skafandr disponoval dokonalejší měřicí aparaturou, než obleky lidí, po pár vteřinách Kenovo zjištění opravil.

„Ano, plyn je jedovatý,“ prohlásil Tolot, „ale věřím, že o biologický účinek Bestiím nejde.“

„Proč?“ chtěl vědět Atlan.

„Je to nenasycený fluor. Jakmile dosáhne kritické koncentrace, začne reagovat s molekulami okolního vzduchu...“

Ken se cítil, jako by mu někdo sebral půdu pod nohama. Chemické a nukleární reakce se lišily v přeměně energie, které je u jaderných procesů tisíckrát větší než u chemických.

Ale reakce, u nichž je přítomen fluor, tvoří výjimku. Výbuchy tohoto druhu uvolňovaly víc energie, než kterýkoli jiný chemický proces. Reakce fluoru tvořily most mezi oblastmi chemických a jaderných energií.

Řetězová reakce, která ve fluoru nastane po dosažení dostatečné koncentrace, vyvine podobné účinky, jako malá atomová bomba. Bojové obleky byly vyrobeny z odolných materiálů a měly individuální ochranný štít, ale ani to neochrání pozemské komando před hrozícím výbuchem.

* * *

Vraceli se chodbou, kterou přišli. Atlan doufal, že není koncentrace fluoru asi ne všude stejně velká a existují místa, kde není nebezpečného plynu tolik. Jeho naděje zničit Tolot. Haluťanův mikroanalyzátor ukázal téměř stejné množství fluoru, ať šli kamkoli.

Nakonec se dostali tam, kde na ně zaútočil ulebský průzkumník. Stáli v lahvovitém rozšíření a nevěděli, jak dál.

Znovu byl Kenovi nápadné, že štít nevykazuje žádné zakřivení. Paratronovou clonu obvykle vyzařoval centrální emitor a štít měl tvar koule. Chybějící vypoukllost pole mohla mít dva důvody. Buď je v tomto případě průměr koule nesmírně velký, nebo...

Nebo...!

Ta myšlenka se Kenovi usadila v hlavě. Byla bláznivá, neskutečná. Nikdo by přece nemohl tak plýtvat energií.

Nebo přece...?!

„Paratron je úplně rovný a plochý, pane,“ řekl Ken Arkonidanovi.

„Také je mi to nápadné,“ přisvědčil Atlan. „To vypadá jako...“

„Mohlo by to být lokální pole, pane,“ přerušil ho Ken netrpělivě. „Ne součást velkého štítu, obklopujícího celý sektor, ale jen malá ochranná clona zabezpečující chodbu.“

„Nemyslím,“ zabručel Atlan. „Potom by projektory byly přímo pod povrchem stěny. Cestou jsme takových štítů viděli nejméně třicet. Spíš víc. Doopravdy věříte, že by Ulebové budovali tolik zařízení, když jim bohatě postačí jediná centrální aparatura, plnící stejný účel?“

„To nevím,“ přiznal Ken. „Ale možná by stálo za to, provést jeden experiment.“

„Co navrhuje?“

„Jestli se skutečně jedná jen o lokální pole, potom se dá obejít, když si prorazíme vlastní tunel. Paprskometem například...“

„Přehlédli jste zásadní věc,“ hlásil se Halut'an, jehož plánovací mozek běžel po Kenově objevu na plné obrátky. „Jestliže jsou ty štíty lokální, potom nás neobklopují ze všech stran. A když tady není centrální paratronové pole, tak naši teleporteři mají volné pole působnosti.“

Atlan se obrátil a pohlédl na Rase Čubaje.

„Vzpomínám si na vaši zprávu, Rasi. Řekl jste: ‚Paratronový štít okolo vysílací aparatury!‘ Jak jste to vlastně zjistil?“

Jeho hlas zněl rozčileně, skoro zlostně.

Teleporter chladně odpověděl:

„Když vznikl paratronový štít, byl jsem mimo vysílací centrálu. Nebyl důvod si myslet, že jde jen o lokální jev. Ani vy jste na podobnou myšlenku nepřišel. V žádném případě mě nenapadlo ten štít nějak testovat. Sám dobře víte, jaké následky s tím mohou být spojeny.“

„Dobrá,“ prohlásil Atlan smířlivějším tónem. „Nic vám nevyčítám. Jste připraven pokusit se skočit?“

Ras Čubaj se otočil k Halut'anovi.

„Jaká je šance, že jde opravdu o místní pole?“

„Asi sedmdesát procent.“

„To stačí.“

Chodbou prolétl závan vzduchu a mutant zmizel. Uplynulo několik sekund, během nichž poukázal Icho Tolot na to, že koncentrace fluoru dosáhne během deseti minut kritických hodnot. Potom se Ras Čubaj znovu objevil. Působil rozpačitě.

„Měli jste pravdu,“ oznámil. „Oba fyzici a...“

„Není čas!“ zvolal Arkonidan. „Musíme pryč.“

Ukázal na Johna Marshalla. Čubaj se ho chytil za paži a oba se rozplynuli. Za okamžik byl zase zpátky a odnesl do bezpečí Haluťana. Potom došlo na Paladina a jeho posádku. Poslední byly na řadě Atlan a Parmenter. Afričan je teleportoval současně.

V plazmové komoře našli kromě Melbara Kasoma oba fyziky, Tako Kakutu a Woolvery.

„Už jsem slyšelo vašich starostech a nesnázích,“ ušklíbl se posměšný Bysiphere. „Docela vám trvalo, než jste na to přišli.“

„Vy se tak máte co posmívat,“ zavrčel Arkonidan. „Když jste to věděl, proč jste za námi neposlal Kakutu?“

„A kam bych ho měl poslat? Nevěděl jsem, kde se pohybujete. Mimo to, vrátili jste se včas i beze mě.“

„Včas?“ zasmál se rozhněvaně Atlan. „Ani nevíte, co...“

Prerušily ho otřesy, které stejně jako před několika hodinami, během zničení diskovité lodi, klepaly s podlahou komory. Do plazmového zásobníku pronikl děsivý hluk a z vertikální šachty spadl kus obložení.

„Ano, včas,“ řekl Arkonidan. „Ale na poslední chvíli. Ve snaze nás dopadnout právě Ulebové zničili část své pevnosti.“

Bysiphere mlčel.

Místo toho se znovu ozval Ken, který předtím intenzívně přemýšlel.

„Zdaleka nejsme v bezpečí,“ tvrdil mladý navigátor.

Atlan odložil přilbu a tázavě na něho pohlédl.

„Ano?“

„Tato část nepřátelské základny je úplně prázdná. Proto zde Bestie mohou ničit, aniž by ohrozily své vlastní vojáky. Tuto výhodu už zčásti využily, když naplnily přepravní tunely fluorem a po dosažení vhodné koncentrace je vyhodily do vzduchu. Ale zdejší oblast se neskládá jen z chodeb. Je to mnoho zásobníků plazmy, jako je tento a také spojovací kanály, umožňující přívod plazmy a odvod zbylého plynu. Nemyslím, že by Ulebové zůstali v půli cesty. Jistě se pokusí zničit i zařízení na výrobu energie, nebo alespoň zabezpečí, aby se zde nemohl nikdo skrývat.“

Atlan se zamyslel. Konečně řekl:

„Stává se z vás vynikající taktik, mladý muži. Zmíním se o tom vašim nadřízeným.“

Výraz zamyšlenosti ustoupila, Arkonidanova tvář byla smrtelně vážná. Otočil se k teleporterům.

„Samozřejmě má pravdu. Skrýváme se v části stanice, kterou nepřítel nepoužívá, což nás staví do nevýhody. Plazmové komory jsou jak lví doupě. Jděte do rušnějších sektorů základny a najděte nějaký lepší úkryt.“

Oba teleportéři koordinovali svoje počínání a odhmotnili se. Zbytek mužů začal balit drahocenné přístrojové vybavení, které zde v žádném případě nemohli zanechat.

Pak mlčky čekali. Nedůvěřivými pohledy sledovali oba otvory komory. Jen John Marshall zavřel oči a ztuhl. Ken si představoval, jak jeho telepatické vlny pronikají pevnou horninou a pátrají po cizích impulsech.

Náhle uslyšeli temný, suchý třesk, ozývající se od spodního kanálu. První zvuk utichl, ale následoval další, tentokrát shora. Jejich pohledy vylétly vzhůru. Z přívodního kanálu zazněl podivný šum.

„Proboha,“ vydechl Bysiphere. „Odtokový kanál je zavřený!“

„To znamená co?“ zeptal se s obavami v hlase Atlan.

„Chtějí komoru naplnit plazmou!“

Kenovi tuhla krev v žilách. Upřeně hleděl nahoru, jako by očekával rozžhavený mrak vodíkové plazmy o teplotě patnáct tisíc stupňů, který se odtamtud začne vylévat. Zvuk se změnil.

„Klid!“ vykřikl.

Pozorně naslouchali. Z temné šachty vycházelo vzdálené klokotání a praskání. Zařízení začalo pracovat. Plazma byla na cestě.

„Jak dlouho to bude trvat?“ ptal se Atlan.

Bysiphere pokrčil rameny. Jeho obličej byl sádrově bílý.

„Několik minut - dvě, tři... Víc asi ne.“

Proud plazmy před sebou hnal vlnu horka. Kenovi vyrazil na čele pot. Stejně jako ostatní zavřel přilbu bojového obleku.

V komoře materializoval Tako Kakuta. Na vysvětlení situace mu stačilo pár slov.

„Žádný úkryt jsme nenašli,“ vysvětloval spěšně. „Vybrali jsme namátkou jedno místo, tak vás tam přeneseme.“

Odhmotnil se i s Johnem Marshalllem. Po chvilce se do evakuace zapojil také Ras Čubaj. Atlan a Ken byli, jak se stalo zvykem, poslední. Teplota v komoře stoupla na čtyři sta stupňů.

Přilbový reproduktor vydával syčení a prskání a když Ken pohlédl vzhůru, měl pocit, že na pozadí šachty vidí bílou záři mračna plazmy.

Tako Kakuta a Ras Čubaj materializovali téměř současně. Japonec se dotkl jeho předloktí. Potom se obrysy komory rozmazaly. Na nekonečně krátký okamžik nebylo nic.

Potom se rozjasnilo.

Ken stál na podlaze obrovské haly. Ohromný prostor byl jasně osvětlený. Měl tvar koule, světlo prýštilo ze žhnoucího energetického míče, jež se jako miniatura

slunce vznášel ve středu sálu. Také zde fungovalo umělé gravitační pole, takže podlahu místnosti tvořil celý vnitřní povrch koule. Stěna - či dno - bylo pokryto stroji a zařízením nerozpoznatelného účelu. Stroje byly seřazeny do skupin, mezi nimiž vedly široké komunikace.

Ken zaklonil hlavu a protilehlé stěně koule spatřil stejnou konfiguraci. Byl to zvláštní pocit, vidět nad sebou stovky tun agregáty a strojů. Co kdyby se umělé gravitační pole zhroutilo a zavládla by přírodní gravitace planety?

Ken se zděsil. Hala měla průměr přibližně dvě stě metrů. Na různých místech zívala ve stěně ústí kanálu, které vedly do vzdálených částí základny.

„Dávejte pozor!“ vykřikl někdo. „Nalevo nahoře - je tam skupina Ulebů!“

Ken se podíval vlevo. Protivník o nich už dávno věděl. Jednalo se o skupinu patnácti až dvaceti obrovských postav, oděných do hnědých bojových skafandrů. Všichni Ulebové nesli intervalové zářiče, jejich hlaveň měřila tolik, co vzrostlý Pozemšťan.

Jejich úmysly byl zjevné. Chtěli vymazat nositele d'ábelské hypernákazy!

* * *

Atlanovo komando se rozdělilo mezi stroji. Pozemšťané se snažili ukrýt za vysoko čnící podstavce agregátů, ačkoli dobře věděli, že ani silná vrstva materiálu nesníží účinky intervalových zbraní. Tento manévr měl pouze odvést pozornost, protože v přímém boji neměli lidé proti Ulebům šanci.

Atlan potichu instruoval oba teleportery. Icho Tolot a robot Paladin se připravili. Na Atlanův rozkaz zmizeli Čubaj s Japoncem pryč.

Zhmotnili se o sto padesát metrů dál, přímo za malým nepřátelským oddílem. Ve stejném okamžiku zahájil Atlan palbu. Energetické paprsky donutily Uleby, aby se stáhli zpět. Tolot a robot tím dostali příležitost, připlížit se ještě blíže k nepříteli. Atlan dal zastavit palbu. Z několika přes deset metrů vysokých agregátů zbyly jen rozžhavené trosky. Dým, smíšený s odpařeným kovem, líně plul nad houfem zmatených Bestií.

Icho Tolot a Paladin začali jednat. Vzduchem prolétly čtyři rudě svítící plastické válce a řítily se na Uleby. Jeden z obrů se obrátil a rozpoznal hrozící nebezpečí. Mezi stroji zazněl jeho ječivý výkřik. Bestie se vrhly vpřed, aby čelily novému nepříteli čelit, který se jim neočekávaně vynořil v zádech.

Válce s V-hmotou explodovaly. Čtyřmetrové Uleby zachvátila panika. Odhodili zbraně a s řevem prchali.

Atlan nepokládal jejich pronásledování za nutné. Velice dobře si ale povšiml toho, že Ulebové nepoužili nejbližší možný únikový tunel, nýbrž výše ležící chodbu. Bestie zaběhly do ústí koridoru a hala zavládl klid.

Teleporteři přinesli zpět Tolota a Paladina. Skupina se shromáždila kolem Arkonidana.

„Marshalle - co můžete říct o okolních prostorech?“ zeptal se Atlan telepata.

Mutant kroutil hlavou, jako by snažil zbavit nějakého předchozí představy.

„Je to zvláštní,“ odpověděl. „Naprosto všichni Ulebové mají aktivované individuální štíty, které pohlcují myšlenkové záření. Od nich tedy nemohu přijmout nic. Ale je tady něco jiného, mentální proud, který přichází z deseti kilometrové vzdálenosti a přesto je tak silný, že musí pocházet z tisíců mozků. Strukturu vyzařování dobře znám. Není pochyb - patří Gurradům.“

Atlan nevypadal překvapeně.

„Něco podobného jsem očekával,“ řekl. „Pamatujete: Diskovitý člun, v němž jsme přilétli, mířil na tuto planetu s nákladem Gurradů. Pro přebírání hostitelských těl zřejmě Ulebové upřednostňují Gurrady. Vybraná těla je nejspíš nutno podrobit testům. Bestie ověřují, zda jsou těla použitelná či nikoli. Kladně ohodnocení Gurradové jsou přepraveni někam, kde jsou převzati nebo je Ulebové odtransportují na jiné, vzdálenější místo a převezmou je tam.“

Rozhlédl se po svých podřízených.

„Úděl Gurradů je strašlivý,“ pokračoval po chvíli. „Nebo byl strašlivý. Nemyslím, že by jim teď hrozilo nějaké nebezpečí. Uleby zachvátil strach z hypernákazy. Nebudou mít čas zabývat se vězni. Ti, kteří ještě nejsou zdánlivě nakaženi, budou chtít tento svět ihned opustit. Aby se jim útěk podařil, musí si držet od těla infikované.“

Krátce se odmlčela a potom rozhodně pronesl:

Půjdeme chodbou, v níž zmizeli Ulebové . Možná povede tam, kde bude napsána poslední kapitola historie této ulebské základny.“

5.

Aktivovali antigravy svých bojových oděvů a klouzali podél stěny haly až k ústí tunelu, jímž uprchl nepřítel. Před nimi ležela jasně osvětlená, asi dvacet metrů široká chodba, vedoucí rovně skrz skálu. Byla prázdná. Po vyděšených Ulebech nebyla nikde ani stopa.

V ústí koridoru se Atlan na chvíli zarazil. Marshall tak měl příležitost propátrat oblast přes sebou.

„Vpředu panuje značný chaos,“ oznámil. „Buď jsou Ulebové rozčilení natolik, že myšlenkové impulsy proniknou individuálními štíty, nebo je tam několik Bestií, které ochranná pole nezapojily.“

„Jaké převládají pocity?“

„Strach. Zděšení.“

Atlanovy oči se zableskly.

„Přesně to potřebujeme. Kupředu!“

Přebytečný náklad uložili v jednom z agregátu. Nebylo tak bezpečný ukrýt, jak by si Atlan přál, ale během dalších hodin potřebovali volné ruce. Mimo to bylo pravděpodobné, že i kdyby do haly znovu vstoupili Ulebové, nebudou mít náladu prohledávat zařízení.

Chodba byla dlouhá několik kilometrů. Atlan neváhal a zapnul antigravitační pohon na plný výkon. Chaos mezi Uleb dosáhl značných rozměrů a už nezáleželo na tom, jestli je někdo zaměří či nikoli.

Tvar tunelu se začal měnit.

Dosud kruhovitý průřez se postupně stal elipsou. Současně se změnilo i gravitační pole. Šíře stropu se zmenšovala a již se po něm nedalo tak bezpečně chodit. Nakonec byla chodba obdélníkovitá a tíhové pole bylo shodné s přitažlivostí planety.

Náhle se tunel rozšířil a vyústil do místnosti takových rozměrů, že Ken Parmenter v prvním okamžiku přemýšlel, zda jsou doopravdy pod povrchem světa cizinců, nebo už opustili ulebskou základnu.

Podívaná, která se Atlanovi a jeho lidem naskytla, představovala obraz naprostého zmatku. Všude byli Ulebové. Zdánlivě bezúčelně pobíhali okolo nebo stáli v malých skupinách, který rozčileně diskutovaly. Vzduch plnily jejich dunivé hlasy. V obrovské hale vládlo jasné světlo, poskytované několika zdroji nainstalovanými pod stropem. Uprostřed místnosti stála kuželová loď, kterou používali i převzetí Gurradové. Nepatřila sice k největším typům, nicméně měla pozoruhodnou délku tří set metrů.

Kužel měřil u základny přibližně osmdesát metrů, u zúženého konce sotva čtyřicet. Rozsah haly však změnil loď v trpaslíka, který mohl jen stěží bít do očí.

Atlanova skupina se zastavila v ústí tunelu. Oba teleportéři provedli několik skoků zpět do hlubin chodby, aby potvrdili, že odtamtud nehrozí žádné nebezpečí. Arkonidan došel k závěru, že v této hale dojde k poslednímu dějství dramatu a rozhodl se vše pečlivě pozorovat.

Okolo kuželové lodi se pohybovalo dvě stě nebo tři sta Ulebů, avšak z nevyzpytatelných důvodů se k ní žádné monstrum neodvážilo přiblížit. To se ve světle skutečnosti, že Ulebům hrozilo nakažení V-hmotou a jediným východiskem byl útek do kosmu, zdálo velice podivné.

Náhle se roztroušený dav pohnul. Zleva, z jedné chodby, která ležela v Atlanově zorném poli, se vynořil kluzák. Skrz průsvitnou nástavbu byly vidět obrysy trojice Ulebů.

Přítomné Bestie přivítaly kluzák hlasitým řevem, z něhož se ozýval hněv a zoufalství.

Kluzák uháněl nad hlavami davu nejvyšší rychlostí k lodi. Ve stěně kuželu se otevřel vstup. Kluzák zmizel uvnitř.

Dav se znovu pohnul. Ulebové se řítily ke kuželové lodi. Jejich vzteklý křik otřásl halou. Potom se přihodilo něco neuvěřitelného.

Ozval se charakteristický sykot těžkých intervalových děl. Dva Ulebové v nej-přednější řadě útočili pomocí svých paprskometů proti plavidlu. Dav se zastavil. Ale posádka kuželové lodi nezůstalo útočníkům nic dlužna. Palubní děla kuželu zahájila palbu. Ulebové padali, ale dav byl tak zoufalý a tak silně toužil po nalodění na kužel, že nehodlal ustoupit ani o krok.

Ve střechě obří haly se otevřela vrata. Díky vzdálenosti byly jejich obrysy nezřetelné a otvor se nezdál být zvlášť veliký; když ale člověk započítal téměř kilometrovou výšku haly, potom došel k závěru, že otvor je dost velký na průlet kuželové lodi.

„Zpátky!“ vykřikl Atlan. „Ti blázni budou startovat!“

Vetřelci ustoupili zpět do tunelu.

O vteřiny později pronikl zvenčí bouřlivý jekot, který přibíral na intenzitě. Podlaha se začala otřásat, přilbové mikrofony se přetížením odpojily. Přesto Pozemšťané cítili, jak vražedná síla startující kosmické lodi rozechvívá vzduch.

Kenův víceúčelový měřicí přístroj vyslal varovný signál. Z korpuskulárního hnacího ústrojí startujícího plavidla vycházela radioaktivita nebezpečně vysoké úrovně. Arkonidan vydal svolení k zapnutí energetického pole.

Po čtyřiceti nebo padesáti sekundách hluk znenadání utichl. Cizí loď dosáhla startovací šachty. Atlan dal znamení ostatním.

Úderný oddíl se vrátil k ústí tunelu. Obrázek, který se lidem nabídl, byl děsivý a vzbuzoval soucit - bez ohledu na skutečnost, že ty, kterým ten soucit jsi platil, podobný cit během své šedesáti tisícileté existence neprojeví.

Vysokoenergetické záření korpuskulárního hnacího ústrojí bylo příliš i na skvělé individuální štíty Ulebů. Někteří z nich patrně na poslední chvíli zkoušeli změnit svou tělesnou strukturu, neboť v podobě ocelového bloku mohli vydržet extrémní zátěž. Ale i to bylo marné. Žijící kovové bloky strávila nesmírná síla žáru jaderného ohně.

Z Ulebů, kteří se při startu zdržovali v hangáru, nezůstal naživu ani jediný. Posádka lodi projevila neuvěřitelnou krutost a zlovolnost i proti příslušníkům vlastního druhu.

Toto pozorování přivedlo Kena na zajímavou myšlenku.

„Je jisté,“ zeptal se Halut’ana, „že posádku lodi tvořili rovněž Ulebové?“

„O tom se skoro nedá pochybovat,“ potvrdil jeho domněnku Icho Tolot. „Bud’ šlo o Uleby v jejich přirozené podobě nebo o převzaté Gurrady. Každopádně tedy o členy panující kasty. Věřili, že nejsou nakaženi a uvědomovali si sílu a hrozivou nakažlivost V-hmoty, proto se rozhodli pro co nejrychlejší útěk. Během něho museli zničit vše, co se jim postavilo do cesty.“

Atlan se zasmál.

„Dosáhli jsme tedy svého cíle,“ prohlásil.

„A to?“

„Ulebskou loď lze lokalizovat a bude ji moci sledovat CREST V nebo jiná naše jednotka.“

„U cíle přesto nejsme,“ varoval Halut'an. „Nebo alespoň tak, jak jsme si to představovali.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Zatím nemáme žádnou možnost, informovat CREST o útěku nepřátelské lodi a existuje velká šance, že automatické lokalizátory CRESTU kužel nezaměří. Vzdálenost přece obnáší přes deset světelných roků. A za druhé: Sami si to vítězství jen těžko vychutnáme, i kdyby Rhodan stopu našel a sledoval ji.“

„Proč ne?“

„Toto tady je důležitý opěrný bod Ulebů. Nepřítel se nepochybně pojistil, aby ho nenechal nepoškozený padnout do rukou nepovolaných cizinců, kteří se zde jen náhodně objevili. Zařízení má v každém případě autodestrukční zapojení. Jsem si jist, že tři Ulebové, které jsme viděli v kluzáku letět do kuželové lodi, měli toto zapojení aktivovat.“

Atlan na Tolota zděšeně pohlédl.

„Jinak řečeno,“ řekl po chvíli naprosto bezvýrazným tónem, „stojíme na kosmické bombě, jejíž rozbuška už běží!“

„Asi tak,“ potvrdil Halut'an. „Ale zatím není důvod propadat beznaději.“

Atlan se na něho tázavě podíval. Během chvilky ho fakt, že kdesi v rozsáhlém komplexu běží sebezničující zařízení, které změní planetu v oblak radioaktivního prachu, srazil z výšin triumfu do hlubin zoufalství. Několik dlouhých okamžiků Arkonidana ovládlo vědomí, že zatímco se on považoval za vítěze, nepřítel ho dokázal vodit za nos.

Pak zoufalství ustoupilo. Atlan sice neměl téměř nelidskou schopnost Perryho Rhodana překonat šok či zklamání jen s pokrčením ramen a s nezmenšenou výkonností pátrat po východisku, ale byl to muž, který se na galaktické scéně pohyboval více než deset tisíc let. Za tu dobu se ocitl v mnoha zdánlivě neřešitelných situacích, které překonal s pomocí své chladnokrevnosti. Od té doby se snažil, aby jeho mysl nikdy neovládal strach.

Vzhlédl.

„To samozřejmě ne,“ pronesl s důrazem.

„Ulebové prchající v kuželové lodi a mrtví tady v hangáru tvořili nejspíš převážnou část posádky stanice. Proto nejspíše nenarazíme na větší odpor nepřátel, i když budeme zařízení důkladně prozkoumávat. Autodestrukční zařízení, pokud se alespoň trochu podobá našim obdobným zapojením, musí vytvářet charakteristické rozptylové pole. Pokud se dostatečně přiblížíme, lze toto pole lokalizovat.“

Rozhlédl se a ve tvářích svých společníků vyčetl souhlas.

„Konec konců,“ pokračoval, „má takové zapojení z bezpečnostních důvodů dobu odpočtu nejméně deset hodin. Ten, kdo ho zapnul, měl jistě zájem, dostat se z planety se zdravou kůží.“

S úsměvem řekl k Halut'anovi:

„Jak poznamenal náš přítel: Nesmíme se vzdávat.“

Nejdříve se Ras Čubaj a Tako Kakuta vrátili do kulovité haly, v níž bylo ukryto vybavení komanda. Oba teleporteři se po chvíli vrátili s několika velice citlivými zaměřovacími přístroji, které měli umožnit odhalení autodestrukčního zařízení.

Potom se celá skupina vydala do chodby, odkud vylétl kluzák se třemi Uleby.

Zatím nedošlo k žádným komplikacím. V místě, kde Atlan objevil kluzák, ústila jen jediná štola. Chodba nejprve mírně stoupala, avšak později, když se její profil změnil na elipsu a přirozené gravitační pole planety nahradilo uměle vytvořené, vedla strměji. John Marshall zachytil nepřetržitý proud myšlenkového vyzařování, přicházející z gurradských mozků, který neustále sílil - znamení toho, že se přibližují k uvězněným Gurradům.

Lokalizátory však mlčely a nezobrazovaly žádné údaje. Atlan začal pochybovat, zda jsou na správné cestě. Zdálo se nesmyslné, aby Ulebové umístili jedno z nejdůležitějších zařízení základny - tedy autodestrukční zapojení - do blízkosti vězňů.

Arkonidan se zamyslel. Bylo možné, že by od počátku vycházel z chybných předpokladů?

Kdo mohl s jistotou říci, zda tři Ulebové, kteří se v posledním okamžiku zachránili na kuželové lodi, skutečně přilétli z místa, odkud se dala stisknutím jednoho tlačítka zničit celá planeta? Nebylo vyloučené, že autodestrukci dálkově nastavili Ulebové na lodi, zatímco u osádky kluzáku se jednalo o prominentní osobnosti, na něž se muselo čekat.

Komando dál pospíchalo chodbou. Po nějaké době přestal tunel stoupat a následně se rozšířil do místnosti pozoruhodných rozměrů. Halu neosvětlovaly lampy, nýbrž stovky či dokonce tisíce čtyř až pětimetrových krychlí, pokrývajících podlahu a narudle zářících.

Měřicí přístroje ihned analyzovaly složení kostek. V žádném případě se nejednalo o útvary z pevné hmoty. Krychle tvořila paratronová pole. Nejbližší stála asi padesát metrů od ústí chodby. Skrz třpyt energetického pole zachytil Ken pohyb. Upozornil ostatní. Za narudlou stěnou paratronu byly vidět obrysy bytostí, přibližně o velikosti Atlana, Kena či teleporterů. To, co Ken zpočátku vydával za monstrózní hlavu, byla hříva, splývající tvorům na ramena.

Zde tedy byli drženi zajatí Gurradové. Ukázalo se, že každá krychle obsahuje průměrně pět zajatců. Paladin mezitím stanovil, že paratronových kostek je téměř dva tisíce sto. Jednoduchým výpočtem došli k závěru, že je v hale deset tisíc lvích bojovníků, určených k přebrání.

Pro vetřelce nebylo v tuto chvíli možné, aby se s vězni spojili, avšak Atlan si slíbil, že po vyřazení autodestrukčního zařízení najde a zničí agregáty, vytvářející krychle, a tak Gurrady osvobodí. Gurradové se museli smířit s tím, že je v základně nepřítel Ulebů a doufat v brzkou záchranu.

Teleporteři prozkoumali stěny haly, aby našli další východy. Přítomnost paratronových clon jim přitom překážela a každý skok byl pro Čubaje a Kakutu spojen s prudkou bolestí, ale čas tlačil. I přes nesnáze objevili po pár minutách hned tři tunely, vedoucí ven z vězení.

Jak Ras Čubaj, tak i Tako Kakuta byli vybaveni citlivými zaměřovači. Ras Čubaj oznámil, že s pomocí přístrojů naměřil z chodby silné energetické emise. Tako Kakuta, který našel zbývající dva tunely, byl po této stránce neúspěšný: V jedné chodbě nenašly zaměřovače nic, v druhé jen slaboučké záření. Protože tento tunel ležel blízko Čubajova, usoudil Atlan, že se jedná jen o rozptýlené pole z třetí chodby.

Čubaj poté pronikl přibližně padesát metrů do hlubiny štoly a skutečně - signál byl silnější. Pro Atlana to bylo znamení, že tunel vede k autodestrukčnímu zařízení. Skupina se dala do pohybu. Lidé, robot a Haluťan vyrazili do Čubajovy chodby.

Tunel měl obdélníkový průřez, ubíhal vodorovně a bez zatáček. Osvětlovaly ho známé fluorescenční panely, v pravidelných intervalech zapuštěné do stropu.

Chodba plnila funkci spojovacího prvku mezi místnostmi, ale neodbočovaly z ní žádné postranní štoly. Atlan proto očekával, že cíl pátrání nalezne na konci koridoru. Vrhli se vpřed a postupovali s maximální rychlostí, aniž by si všímali bezprostředního okolí.

S jedinou výjimkou: Ken Parmenter dostal od Tako Kakuty jeho zaměřovač a víc ze zvědavosti, než z pravého zájmu ho aktivoval a odečetl zobrazené údaje. Po pátém či šestém měření upozoroval, že se úroveň signálu snížila.

Okamžitě zavolal Atlana.

Arkonidan zastavil. Vrátil se chodbou a sledoval zaměřovač. Už po několika krocích se potvrdilo Kenovo pozorování. Signál skutečně sílil.

Atlan určil místo, kde mělo energetické záření největší intenzitu. Pak chvilku váhal. Měl právo riskovat a vyslat teleportery, i když mohli skočit do nějakého paratronového štítu? Zavrhl to. Riziko pro mutanty by bylo příliš velké. Ale čas nemilosrdně utíkal. Atlan se rozhodl.

„Musíme skrz zed’!“ rozkázal. „Define, Parmentere - vytvořte nám průchod!“

Obrovský robot se postavil před stěnu chodby. Ken, kterého mohl ohrozit vniklý žár, se postavil šikmo za ním. Dva paprskomet začaly střílet. Dva pronikavě bílé svazky termopaprsků narazily do zdi a řezaly skrz skálu jako nůž máslem. Stěna se začala tavit. Pod vražedným žářem paprsků se hornina vypařovala a tvořila šedivá oblaka. Všichni uzavřeli přilby ochranných obleků. Odpařený materiál rychle plnil chodbu. Lidé se ocitli v husté mlze, v níž viděli sotva na dva metry.

Náhle se paprsky zbraní prořezaly do tmy. Dva střelci prolomili stěnu - za ní se rozkládala štola. Vedla kolmo k tunelu, ve kterém stál Atlan a jeho lidé. Nově vytvořený otvor pravděpodobně zničil tajné dveře, jež mohl otevřít jen někdo zasvěcený.

Chodby se na první pohled zdála neosvětlená. Ale když Ken pohlédl vzhůru, zpozoroval slabě žhnoucí lampy, zapuštěné ve stropě.

Lampy ještě před několika sekundami svítily! Bud' ostřelování přerušilo důležité vedení, nebo...

Nebo světla vypnul někdo, kdo zjistil blížící se cizince.

„Tamhle možná někdo je!“ vyhrkl Ken. „Podívejte se na osvětlení. Ty lampy ještě žhnou.“

„Vpřed!“ zavelel Atlan. „Paladin půjde v čele. Nesmíme ztrácet čas!“

Rázně vykročili kupředu. Chodba po necelých dvaceti metrech skončila před hladkou, bezespárou zdí. Atlan již s podobnými překážkami ztrácel trpělivost. Paladinův energetický zářič vytvořil během půl minuty tak velký otvor, že bez potíží prošel robot i Haluťan.

Z druhé strany díry pronikal jas. První, co Ken viděl, když opatrně prošel mezi rozžhavenými okraji otvoru, byl nepřiliš velký, kachlíky vykládaný prostor, který díky stolcům na pokusy a ovládacím panelům budil zdání laboratoře. Kdokoliv tu byl a odpojil osvětlení chodby, jakmile uslyšel střelbu z paprskometů, neměl čas zhasnout i zde.

Pod pronikavým a nemilosrdným světlem lampy ležela nahá těla pěti Gurradů. Byla připoutaná k měřicím stolům a ke každému vedly alespoň tři tucty sond, zasunutých do všech myslitelných částí těl.

Laboratoř byla obdélníková. V protilehlé stěně zel otevřený východ. Atlan rozkázal Kenovi prozkoumat chodbu vzadu do vzdálenosti padesáti metrů. On sám a zbytek oddílu se zatím postaral o Gurrady.

Ken rozkaz splnil bez zvláštního nadšení. Zadní část laboratoře byla sice osvětlená, ale úplně prázdná a vyzařovala nepřátelský chlad. Ken se náhle cítil úplně osamocený.

Když posupoval k ústí chodby, cítil se ze všech stran sledován; kdykoliv ale zastavil a rozhlédl se okolo, nenašel nic podivného.

Konečně dorazil k cíli. Koridor vzadu byl úzký a jen slabě osvětlený.

Poručík pronikl do přítmí. Občas zůstal stát a díval se zpět. Křiklavé světlo laboratoře tvořilo modrý čtverec, jehož velikost se znepokojivě zmenšovala, jak se vzdaloval od ústí tunelu.

Počítal své kroky. I po padesáti metrech vyhlížela štola stejně, jako na začátku. Stále nebylo jasné, kam vede, ale to Kenovi nevadilo. Tato okolnost mu dovoľovala vrátit se, aniž by zatížil své svědomí. Byl rozhodnut vydat se na zpáteční cestu. Aby nepromarnil prošlý čas docela zbytečně, vytáhl z kapsy obleku měřicí přístroj a zapojil ho.

Zůstal překvapeně stát a upřeně hleděl chvějící se světelný ukazatel. Intenzita signálu byla menší, než očekával. Síla zaměřené energie dokonce klesla pod hodnotu, kterou naměřili v hlavní chodbě, z níž se prostříleli do laboratoře.

Bylo autodestrukční zařízení umístěno v laboratoři?

Ta myšlenka byla absurdní. Když nad ní Ken hloubal, zdála se stále nesmyslnější. Nikdo, kdo disponoval zdravým rozumem, by neumístil tak důležité zařízení na místo, které bylo nejvíce ohroženo zásahem cizinců - tedy tam, kde Ulebové vyšetřovali zajatce a kde stále hrozilo, že se jeden z Gurradů osvobodí, byť jen na krátkou chvíli.

Ken pochopil. Rozptýlené záření, které až dosud následovali, nemělo s autodestrukčním zařízením nic společného.

Ten signál vysílaly přístroje, určené na zkoumání Gurradů! Podoba energetické struktury přístrojů laboratoře se zářením autodestrukčního mechanismu byla čirá náhoda!

Vyděšený novým zjištěním se Ken hnál zpět do laboratoře. Byl ještě pět nebo šest kroků od ústí chodby, když se před ním neočekávaně vynořilo něco tmavého. Zastavil uprostřed běhu a zíral na obrysy bytosti. Zahlédl hřívu.

Jeho první myšlenka byla, že se Atlanovi podařilo osvobodit vězně a jeden z nich s divokým hněvem hledal své trýznitele. Potom však Ken pocítil, jak se podlaha pod Gurradem chvěje.

Ken si uvědomil pravdu a strnul.

To nebyl žádný Gurrad!

Velká tělesná hmotnost, způsobující otřesy pod krácejícím tvorem, mohla patřit jen Ulebovi. Ken bezděčně couval do tunelu. Ale útěk by ho v žádném případě nezachránil. Předně: Uleb byl rychlejší. Navíc vedla chodba do neznámých částí základny, kde se vyznali pouze její obyvatelé.

Ken popadl pažbu zbraně a namířil paprskomet na Pseudogurrada. Uleb nepochybně teprve nedávno převzal hostitelské tělo. Asi ve chvíli, kdy se Atlanova skupina prořezávala stěnou chodby. Neměl tedy čas vybavit se osobním ochranným štítem. Vetřelci ho překvapili. Skrýval se v tunelu a čekal na možnost k útěku. Nyní se rozhodl k akci.

Uleb byl jen dva metry od Kena, když mladý poručík zahájil palbu. Vlna bílého žáru vyrazila Bestii vstříc. Uleb v těle Gurrada vyrazil výkřik, pronikající až do morku kostí, potom padl k zemi. Ale vystrašený Ken pokračoval ve střelbě, dokud nebyl Pseudogurrad téměř celý anihilován.

Jedním skokem překonal skrovné zbytky nestvůry a pádit na konec štol. Už během cesty křičel:

„Jsme na nesprávném místě! Autodestrukční zařízení je někde jinde!“

* * *

Gurradové byli mezitím osvobozeni. Nacházeli se však pod vlivem omamných drog a ačkoli bezpochyby rozuměli interkosmu, na Atlanovy dotazy reagovali krajně těžkopádně a zmateně.

Arkonidan skončil s výsledkem v okamžiku, kdy se ozval Kenův varovný křik. Ken přiběhl k Atlanovi a rozrušeným výrazem ukazoval na displej měřicího přístroje, který držel v ruce.

„Zdroj energetického záření se nalézá v naší bezprostřední blízkosti,“ supěl. „To znamená, že vychází ze zařízení laboratoře a s autodestrukčním mechanismem nemá souvislost. Nechali jsme se oklamat!“

Série měření potvrdila Kenovo tvrzení. Bylo to testovacího zařízení, kterým byla zkoumána vhodnost Gurradů jako hostitelů, které vydávalo rozptýlené záření. Ulebové neměli ve spěchu možnost agregát vypnout.

Situace se od základu změnila. Ve tvářích mužů se objevilo zděšení. Věřili, že dosáhli svého cíle, místa, odkud bude možné deaktivovat autodestrukční systém a tak odstranit hrozbu pro planetu a všechny bytosti na ní.

Mýlili se. Nalezli jen neškodný přístroj. Odpočet bomby, ukryté někde v základně, běžel nezadržitelně dál. Jak dlouho bude ještě trvat, než exploze promění planetu v trosky?

Druhým problémem byl rovněž zřejmý. Lidé vzali do úvahy jen jednu z možností, jak se mohli Ulebové vyvarovat smrtící náklady: Rychlý útěk. Avšak díky setkání s Pseudogurradem se ukázalo, že Ulebové vymysleli něco jiného. Jed působil pouze na bytosti podobné Haluťanům, tedy i na Uleby. Ale nedokázal ohrozit žádného Pozemšťana. A také Gurrada.

Druhým východiskem pro Bestie tedy bylo převzít gurradské tělo a tím získat vůči V-hmotě imunitu. Nikdo nedokázal říci, kolik Ulebů se k tomuto kroku odhodlalo. Informace mohli podat pouze osvobození, pokud se tedy včas proberou z otupělosti.

V tom okamžiku to stejně nebylo důležité. Hlavní bylo najít autodestrukční zařízení, jinak planeta brzy zanikne.

„Tako Kakuta zaměřil v jedné z chodeb další signál,“ připomněl Icho Tolot, jehož plánovací mozek analyzoval vzniklou situaci.

„Správně,“ souhlasil Atlan. „Mysleli jsme, že je to jen zbytkové záření z této místnosti.“

„Nyní jsme nuceni tuto úvahu přehodnotit.“

„Proč ne,“ pokrčil Arkonidan rameny. „Musíme sledovat každou stopu, i když jen chabou.“

Vrhl zamyšlený pohled na Gurrady, kteří začínali přicházet k sobě.

„Naše přátele necháme raději tady,“ rozhodl. „Stejně jim posloužíme nejlépe, když najdeme a odpojíme bombu.“

Vrátili se do hlavní chodby. Odbočili vlevo a za pár minut dosáhli haly s paratronovými krychlemi. Tako Kakuta je vedl dál. Nalezli tunel a aktivovali antigravitační pohony.

Lokalizační přístroje nepřetržitě snímaly okolí. Energetické emise, původně považované za zbytkové vyzařování z laboratoře, rychle nabývaly na intenzitě. Přes-

tože vedl tunel pryč od místnosti, kde Ulebové testovali vhodnost Gurradů, signál sílil. Z toho se dalo soudit, že zdrojem emisí musí být něco jiného.

Lidé opět získali naději. Pokud by Ulebové nenastavili nezvykle krátkou dobu odpočtu, dalo se ještě autodestrukční zapojení vypnout.

Ken Parmenter se zaobíral vlastními myšlenkami. Pseudogurradové, kteří zůstali na základně, jistě o existenci ničící aparatury věděli. Museli počítat s bezohledností svých druhů. Nemohli si nedomyslet, že uprchnuvší Ulebové zařízení aktivují. Nesnažili by se tedy autodestrukci co nejrychleji zamezit? Třeba je někde vpředu oddíl Pseudogurradů a snaží se o to samé, oč usilují i Pozemšťané.

Jeho podezření se zpočátku zdálo neodůvodněné.

Chodba ústila do rozlehlé, pravoúhlé haly, přeplněné stroji a agregáty všeho druhu. Energetický signál byl teď tak jasný, že se hledané zařízení muselo nacházet v bezprostřední blízkosti. Hala byla asi padesát metrů široká a alespoň osmkrát tak dlouhá. Byly zde tucty, ne-li stovky strojů a každý z nich v sobě mohl ukrývat nebezpečný detonátor, které po uplynutí příslušné doby zapříčiní zničení planety.

Najít správný agregát však nebyl snadný úkol; přinejmenším se v sále nezdržoval ani jeden Uleb.

Potřebovali hodinu a půl, aby identifikovali stroj, vydávající zrádný signál. Jednalo se o kovem obloženou věž přibližně kruhového profilu, která se tyčila do dvacetimetrové výšky. Ostění bylo hladké, nenarušovalo ho žádné zařízení.

Atlan pověřil Paladina, aby sejmul opláštění stroje. Robot byl jediný, kdo pro tento úkol připadal v úvahu. Jen on měl absolutní kontrolu nad svými mechanickými svaly, bez nichž by nebyla možná naprostá kontrola nad tenkým paprskem impulzní zbraně. Kdokoli jiný mohl nenapravitelně poškodit útroby agregátu.

Paladinovi stačilo na splnění úkolu deset minut. Nitro stroje tvořil chaos vedení, elektrických obvodů a nejrůznějších zařízení. Zmatek v agregátu byl obrovský a ani Ken, znalec pozitronických a elektronických zapojení, nedokázal neuspořádanou spleť drátů rozluštit.

Neboť konstruktér tohoto zařízení pracoval bez ohledu na jakákoli systém, navíc se jednalo o nepozemskou bytost, která uvažovala úplně jinak než Pozemšťané.

Na pomoc přišel Icho Tolot. I pro něj byli Ulebové cizí, ale on i Ulebové pocházeli se společných předků a jejich uvažování bylo podobné. Také disponoval plánovací mozky, pracujícím s precizností a rychlostí počítače, který dokázal objevit řešení tam, kde lidský rozum nestačil.

Zaměřovací přístroje, až dosud dobře použitelné pro vyhledávání energetických signálů, byly za této situace k nepotřebě. Bylo lhostejné, kde je Tolot přiložil, jejich ukazatele okamžitě vyskočili na maximum. Ve stroji proudily mocné energie a měřicí přístroje byly přetížené. Nemohly o přesné poloze hledaného spínače bomby prozradit absolutně nic.

Icho Tolot se pustil do práce. Beze slova uchopil sondu, zkoušel nejrůznější vedení a odečítal výsledky. Nezdálo se, že by sledoval nějaký vzor, ale to konečně platilo i o vnitřním vedení stroje.

Halut'an mluvil interkosmem a po nějaké době začal Ken chápat uspořádání agregátu. Oba vědci, Bysiphère a Beriot, se drželi v pozadí. Bysiphère citoval přísloví o mnoha kuchařích, kteří spálí kaši, ale pravím důvodem jejich zdrženlivosti byly nedostatečné vědomosti o pozitronických systémech.

Tolotovo snažení se soustředilo do jedné oblasti stroje, asi půl druhého metru na základnu. V tom místě byl zmatek ve vedení ještě větší, než jinde. Halut'an se však zdál svou věcí jist. Cílevědomě prováděl jedno měření za druhým. Konečně uchopil pestrobarevnou změť vodičů a silným škrbnutím povytáhl svazek kabelů ze stroje.

„Někde tady,“ řekl s jistotou v hlase, „se nachází kritický prvek.“

„O co se jedná?“ ptal se Ken.

„Bude to generátor impulsů. S nastavenou frekvencí vysílá pulsy, které posléze sčítá přijímač u detonátoru bomby. Až dosáhne počet pulsů nastavené meze, dojde k explozi. Jedná se vlastně o primitivní metodu, přestože jsou ty impulsy hypere-nergetické.“

Ken pochopil. Podobné odpalovací mechanismy používali i lidé. Byly jednoduché a díky použití hypersignálů i neovlivnitelné okolím - to byla kombinace, nad kterou jásalí technici v kterékoli době.

Ken začal měřit proudy jednotlivých kabelů v Tolotem určeném svazku. Ostrou sondou probodával tenkou izolaci a odečítal naměřené hodnoty. Při jedenáctém nebo dvanáctém měření našel vodič, který vykazoval hledaný impulsní průběh.

Sledoval kabel do stroje a našel malý přístroj. Opatrně, aby nezmizel ve změti vedení, ho uchopil mezi palec a ukazováček. Otočil se k ostatním.

„Tady je generátor impulsů,“ řekl a v jeho hlase byl patrný triumf.

Atlan vrhl výmluvný pohled na hodinky. Ken se dal ihned znovu do práce. Mezitím zjistil, že se plášť vysílače impulsů značně ohřívá. Přístroj musel být přetížen.

To ale vzhledem k zásadnímu významu autodestrukčního zařízení nedávalo smysl. Detonátor musel být navržen tak, aby nemohl selhat za žádných okolností. Podle Kena musel vysílač impulsů v průběhu následujících tří nebo čtyř hodin shořet. Bylo tedy možné, že by bomba nevybuchla i bez cizího zásahu.

To vzbudilo v Kenovi podezření, a proto ověřil vedení pod generátorem impulsů. Očekával naměření pulsů, směřujících do zesilovače nebo antény, z níž by signál pokračoval do čítače detonátoru.

Namísto toho se ukazatel měřicího přístroje zastavil na nule. Ken vytáhl sondu z izolace a připevnil ji jinde. Tentokrát se pečlivě ujistil, že špička prorazila izolační vrstvu.

Hodnota naměřené energie přesto zůstávala na nulové hodnotě. Pln rozčilení Ken prozkoumal celé vedení a hledal nějaké přerušení. Brzy se jeho podezření po-

tvrdilo. Drát byl přeříznut. Izolaci však někdo opět scelil, takže na první nešlo nic poznat.

Ken byl ohromený. Generátor impulsů nemohl ovlivnit odpočet detonátoru autodestrukčního zařízení. Impulsy se nedostaly k vysílači a do čítače.

To ovšem znamenalo, že smrtící zapojení nemohlo odpálit nálož a bylo zneškodněno.

Úžas mladého poručíka přemohl jen na pár vteřin. Potom začal znovu prohlížet generátor a našel něco, co mu předtím uniklo: tenoučký drát, který z přístroje vystupoval na odvrácené straně a už po dvou milimetrech mizel ve spleti vodičů, takže byl téměř dokonale maskován.

Ken pochopil. Jeho původní tušení bylo správné. Zbylí Ulebové si byli vědomi hrozícího nebezpečí a sami se postarali o jeho zneutralizování dlouho před příchodem Atlanova komanda.

Navíc využili stávající situace k vytvoření vskutku smrtící pasti. Generátor dál vyzařoval impulsy. Měli za úkol nalákat vetřelce do haly s agregátem. Že je puma dávno odpojená, nemohli Pozemšťané vědět a sledovali energetický signál.

Ulebové snadno odhadli, co přijde potom. Lidé by se pokusili znemožnit výbuch bomby vypnutím generátoru. Proto ke generátoru připojili druhé vedení, směřující někam jinam.

Ken proměřil tenký kabel. Bylo v něm pouze konstantní napětí, žádné impulsy. Po přemostění generátoru by toto napětí kleslo na nulu. Ken ani nemusel zjišťovat, kam vodič vede, aby uhodl jeho účel. Stačila i obyčejná trioda, uzavřená napětím z generátoru. Pokud by závěrné napětí pokleslo na nulu, začala trioda vést. Proud by tekł přes pozitronický čip a aktivoval konvenční nálož. Ne takovou, která mohla ohrozit celou planetu, nýbrž slabší trhavinu, postačující na zničení haly.

Do zákeřného plánu Ulebů se vloudila pouze jedna chybička. Patrně kvůli posílení signálu generátoru impulsů zvýšili napájecí napětí součástky, a tak způsobili její přehřívání. Kdyby Ken nepocítil, jak je generátor zahřátý, nikdy by ho nezkoumal tak pečlivě a záměry Bestií se mohly stát skutečností.

Zastrčil sondu do tašky, pomalu se otočil k Atlanovi a pronesl:

„Už jsme v bezpečí. Před *oběma* bombami!“

6.

Několika větami vysvětlil, co tím myslel. Icho Tolot jeho domněnky potvrdil. Ted', protože bezprostřední nebezpečí už bylo odstraněno, se mohly začít uskutečňovat další plány.

Woolverové použili své jedinečné schopnosti, vklouzli do energetického impulsu a rychlostí světla se nesli v proudu, který zásoboval počítačové zařízení ulebské základny. Rakal Woolver se vrátil o deset minut později se zprávou, že se podařilo

najít elektrárnu, která byla zdrojem energie pro emitory paratronových krychlí uvězněných Gurradů.

Atlan poslal Rakala zpět s příkazem, aby se s bratrem pokusil zařízení poškodit. Zbytek komanda odešel do haly, kde čekali na svou záchranu Gurradové.

Sotva se tam dostali, červené krychle zmizeli. Tisíce Gurradů na vteřinu ochromil šok, který jim způsobilo tak nečekané znovuzískání svobody, ale po chvíli propukly v divoký, radostný řev, rozléhající se po sálu.

Lvům podobné bytosti se shromáždili kolem Atlana a jeho průvodců. Gurradové mluvili interkosmem. Nereagovali na otázky a sami se ptaly na jedinou věc: Kde jsou Ulebové.

Atlan jim vylíčil spěšný odlet kosmické lodi a dobrodružství v laboratoři. Řekl jim i to, že se na základně stále ukrývají Ulebové maskovaní za Gurrady. Lví bojovníky ovládla jediná myšlenka: Pomsta!

Atlan se o ně neměl čas starat. Vyslal oba teleportery a ti se po chvíli vrátili s dobrými zprávami. Našli vysílací centrálu, podobnou té, v níž byli uvězněni vědci a parasprinteři. Byl tam jeden zcela zásadní rozdíl: Tato stanice se nacházela v používané části základny a byla zásobena energií. Atlanova skupina s pomocí teleporterů vydala k vysílači, kde už čekali oba Woolverové.

Velký hypervysílač byl díky Tolotovým zkušenostem rychle aktivován a Atlan navázal spojení s CRESTEM V. Arkonidanovo ve spěchu podávané hlášení vyvolalo na palubě vlajkové lodi rozruch. Následkem sice bezpečné, za to ale téměř slepecké pozice lodi ve vnitřní sluneční koruně unikl start ulebského kuželu zaměřovačům CRESTU.

* * *

Povážlivost situace byla Perry Rhodanovi ihned zřejmá. Úderný oddíl v nepřátelské základně byl sice mimo nebezpečí a akci se podařilo úspěšně dokončit, ale vynořil se nový problém, který až dosud nikdo nevzal v úvahu.

Nepřátelská loď, jež unikla falešné hypernákaze, čekala někde v prostoru na hyperenergetickou rázovou vlnu, provázející aktivaci autodestrukčního zařízení a zničení planety. Pokud tuto vlnu nezaměří, pochopí posádka kuželovitého plavidla, že se plán nezdařil. Ulebové se vrátí s posilami, aby vše napravili.

Pro flotilu Solární říše však bylo nezbytně nutné dostat základnu Bestií do rukou neporušenou. Bylo třeba celou planetu důkladně prozkoumat.

Zkáza planety, kterou mezitím někdo pojmenoval Port Gurrad, tak musela být vyděšenému protivníkovi sehrána jen naoko. Druhou starostí Pozemšťanů pak bylo neztratit stopu prchajících Ulebů.

CREST V se odvážil opustit lokalizační stín žhavé bílé trpasličí hvězdy a navázat hyperrádiové spojení se svazem generála Ems Kastoriho. Kastori obdržel rozkaz, aby se urychleně vydal na cestu ve směru Portu Gurradu a připravil se na

zvláštní úkol. Ve stejnou dobu byl přes řetěz pozemských plavidel informován i Solární maršál Julian Tifflor. Maršál měl přerušit klamný útok proti Baykalobu, protože už splnil svůj účel a nebylo třeba v něm pokračovat.

Svaz Ems Kastoriho se po uplynutí krátké doby materializoval ve vzdálenosti několika astronomických jednotek od Port Gurradu. Perry Rhodan vydal podrobné pokyny. Na Kastoriho lodích se cílové automatiky silných transformačních kanónů začaly zaměřovat do jednoho imaginárního bodu v prostoru.

V té době se na palubě CRESTU V připravoval ke startu Space-Jet. Z Port Gurradu přišla povzbuzující zpráva. Atlanovi a jeho oddílu se podařilo opustit podzemní základnu Ulebů a proniknout na povrch. Z vlajkové lodi vyslali k Port Gurradu naváděcí paprsek, v se němž na palubu CRESTU přenesli bratři Woolverové. Perry Rhodan je poslal do Space-Jetu.

K posádce malého, moderní technikou vybaveného kosmického dopravního prostředku, patřil major Pandar Runete coby pilot, Svobodný obchodník Roi Danton jako velitel a doktor Josef Lieber, šéfmatematik CRESTU V. Jako poslední se připojil ještě jeden tvor, i když jeho účast na akci stála Perryho Rhodana hodně přemlouvání: myšob Gucky.

Space-Jet odstartoval okamžitě. Spěchal podél nejpravděpodobnějšího únikového kurzu nepřátelské lodi. O hodinu později registrovaly přijímače CRESTU ultrakrátký hyperimpuls - smluvený signál, že se Jetu podařilo lokalizovat ulebskou loď.

Nyní se dal do práce Kastori. Padesát lodí vystřelilo současně transformační impulsy, které se v cílové oblasti změnily ve výbuchy o síle několika tisíc gigatun TNT. V prostoru přímo před Port Gurradem vzniklo na několik sekund obrovské umělé slunce. Senzory vlajkové lodi přijaly velmi intenzivní hyperimpuls.

Stejně údaje muselo zachytit i nepřátelské plavidlo. Jen pár minut po působivém představení generála Ems Kastoriho odeslal Space-Jet sekvenci tří krátkých impulsů. Říkaly jediné: Nepřátelská loď se začala pohybovat a Jet zahájil její pronásledování.

Tím bylo nebezpečí konečně docela zažehnáno. Teprve teď mohla být akce nazývána úspěšnou. Nejenže padl do rukou loďstva důležitý opěrný bod Ulebů, navíc se objevila stopa, která by mohla vést k samotnému hlavnímu stanu První vibrační moci.

A nic nebylo v tomto okamžiku důležitější, než objevit domovský svět Ulebů. Bestie se připravovaly k ničivému úderu proti Zemi. Bez možnosti účinné ho protiútoky byla Mléčná dráha ztracena. A zde se naskytla první šance zasáhnout protivníka v jeho nejzranitelnějším místě.

Plavidla svazu Ems Kastoriho přistála na Port Gurradu, aby se postarala o vyčerpané muže úderního oddílu. Generál byl svědkem krátkého rozhovoru, který mezi sebou vedli Lord admirál Atlan a poručík Ken Parmenter a během něhož poručík prohlásil:

„Jsem rád, že jsem se této alce mohl zúčastnit, pane. Ale až budete příště hledat dobrovolníky, zapomeňte prosím, že existuje někdo jménem Ken Parmenter...“

KONEC

(Z němčiny přeložil *Nimma*)

PŘÍŠTÍ DÍL (396):

Clark Darlton : ÚKRYT V BUDOUCNOSTI

*Speciálně vybavený Space-Jet, na jehož palubě letí pozemské úderné komando, vedené Roiem Dantonem, sleduje prchající kuželovou loď. Malé skupince se podaří vniknout do ulebského korábu, aby na jeho palubě odhalili **Úkryt v budoucnosti**...*

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

- 390) H.G.Ewers: CREST V V BOUŘI
- 391) H.G.Ewers: ZHOUBNÁ ŽEŇ
- 392) Clark Darlton: LOŤ ZELENÝCH DUCHŮ
- 393) Hans Kneifel: PRÁH NICOTY
- 394) William Voltz: BESTIE SE PROBOUZÍ

